

SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KÉPES HETILAP.

<p>Kiadó-hivatal: Kálvintér (előbb szénátér) 5-ik szám, I. emelet. Ide intézendő minden a lap anyagi részét illető közlemény. Előfizetési árak: Egész évre..... 4 frt. Fél évre..... 2 „ Negyed évre..... 1 „</p>	<p>A CSALÁD LAPJA megjelen: minden vasárnap. Felelős szerkesztő: NÉMETH BÉLA.</p>	<p>Szerkesztőség: Kálvintér (előbb szénátér) 5-ik szám, I. emelet. Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény. Közlésére szánt kéziratoknál kérjük a papírnak csak egy oldalára írni! A leveleket kérjük bérmentesíteni! Kéziratok visszaküldésére nem vállalkozhatunk, azonban közlésre el nem fogadott kéziratok kívánatra két hétig visszaadottnak.</p>
--	--	---

Az Isten haragja.

Elbeszélés. Irta Németh Béla.

I.

Van a Mátra-hegységnek egy kicsi, jelentéktelen völgyecskeje, alig háromszáz lépés hosszú, alig száz lépés széles, talán meg sem érdemli még azt a nevet sem, hogy völgyecske. Minden oldalról meredek hegyfalak veszik körül, melyeket befutottak a borostyán, vadszöllő és az iszalag indái. Nem azok a dűsan hajtó, eleven, fűrgő indák, melyek kövér leveleikkel élő zöld fallá varázsolják a kopár hegyfalat, úgy, hogy tündül a szem a látásán: elkényszeredett, félig száradt, beteges hajtások, melyek kétségbeesetten kapaszkodnak a hegyfalak repedéseibe, szegényes, fakóvörös leveleik inkább a lassu halálnak, mint az életnek jelei.

E kis völgybe, vagy inkább szakadékba csak egy keskeny gyalogösvényen lehet bejutni, azt is egészen benőtték már csenevész kőkény- és galagonyabokrok, melyeken több a tövis, mint a levél.

Az egész környéken talán tíz ember sem ismeri e helyet, néhány favágó, a kik véletlenül arra vetődtek. Azok sem mentek másodszer oda, mit is keresnének ott, nincsen abban a völgyecskeben semmi egyéb, csak nyomorék, csenevész bokrok.

Az élőlényeket néhány világkertülő barnászöld gyikocská képviseli, egyéb semmi. Azok is úgy elbujnak

kövek közé, bokrok alá, hogy keresve kellene keresni, míg az ember egyet talál.

A madarak elrepülnek a völgy fölött; minnek szállnának oda le, ott nem találnának árnyas lombokat maguknak.

Csak a kósza szellő tekint be néha, végig suhan a bokrok gyér lombozata közt, aztán sietve surran ki ismét, — itt még a szellő sem érzi jól magát. Elátkozott, elpusztult hely ez, temetője egy szebb multnak.

A völgy közepén az alacsony bokrok közül egy égett faderék mered ki a földből, mintha sírköve akarna lenni ennek a gyászos völgyecskeének. Héját már még lerágtá a szu; a szuette barázdák ép úgy vonulnak rajta keresztül-kasul, mint a márvány síremléken az erek.

Pedig hát ez a völgyecske nem volt mindig ilyen szomorú tekintetű. A ritkás bokrok helyén árnyas fák emelkedtek; a most kopár, megrepesztett talajt puha pázsit fűdte; az a kiégett faderék terebélyes hárs volt, alatta vadszöllő-lugas, oly sűrű, hogy napsugár át nem hatott, zápor át nem vert rajta.

A gyikok helyett pirosszemű nyulacsok futkároztak a fűben, s a fák lombjai közül fűmile csattogása hangzott.

És mindebből ez a gyászos kinézésű völgyecske maradt fenn. Az Isten haragja tette ezt ilyené.

II.

„No mert tudod édes fiam, mikor megházasodol, épen olyan, mintha egy darab viaszt vennél a kezébe. Formálhatod a magad tetszése szerint. Ha angyalformába szoritod, angyal lesz belőle, ha pedig ördögformába, hát ördög. Épen így vagy a leánynyal is. Egészen tőled függ, hogy jó vagy rossz feleség váljék belőle, hogy menyország, vagy pokol legyen az életed vele. Ez fiam mindig a férjtől függ; tapasztalásból beszélek, s elhiheted, hogy száz rossz házasság közül kilenczvenkilencnek mindig a férj az oka, mért nem alakította a feleségét másképen.“

Igy oktatta az öreg Hantos Mihály, egy pirosképtű derék öreg ur unokaöccsét s egyszersmind fogadott fiát, Vilmost, egy huszonhat éves csinos ifjút annak a napnak reggelén, melyen a rég kiszemelt leányt akarta számára megkérni feleségül, s Vilmos azzal a csendes, elmerengő ábrándozással hallgatta a bölcs tanácsokat, mely ilyen alkalomkor minden ifjú kebelt eltölt, főleg, ha mindenik úgy szeret, mint Vilmos szerette a leányt, kinek angyallá vagy ördöggé leendő alakítására a főnebbi tanácsok vonatkoztak.

E leány özvegy Balogné asszonyom szép leánya, a tizenhatéves Julcsa volt, kibe bizony, a milyen szép volt, nem nagy mesterség lett volna Vilmosnak belészeretni, ha nem is kezdődött volna a vonzalom a kora gyermekkorban.

Balog András uram — Isten nyugtassa meg! — tizennégy év óta aluszsza már a boldogok álmát ott a temetőben a suttogó ákácok alatt. Hogy ő meghalt, a kis Julcska lett anyjának a szemefénye. Ugy vigyázott minden lépésére, hogy bizony nem is vigyázhatott volna már jobban. Óvta még a fűvő széltől is. És nevelte úgy, mint ahogy őt nevelte az édes anyja, mikor még ő is olyan kicsi leány volt.

Az utca másik végén lakott a komája, Hantos Mihály. Ez már akkor régen özvegy ember volt. Alig élt néhány évet a feleségével, kivel hogy nagyon boldog lehetett, gondolhatjuk főnebbi szavaiból. Mikor a felesége meghalt, Hantos Mihály nagy fájdalomában megfogadta, hogy sohasem házasodik meg többé, és ezt a fogadását meg is tartotta. Az ő oldala mellől ugyan el nem ragad a halál több feleséget akkor, mikor már épen elkészült az angyallá alakítással.

Hogy mégis olyan magános ne legyen az élete, valamelyik szegény atyjafiának gyermekét, Vilmost magához vette és fiává fogadta.

Miska bácsi át-átjárogatott esténként Balognéhoz, magával vivén Vilmost is.

A két öreg kiült a ház elé a padra, a gyerekek ott játszottak előttük a porban. Építettek kis házat, pinceszét, a két öreg olyan gyönyörködve szemlélte őket, aztán összenéztek, egy szót sem szóltak, csak egyet mosolyogtak, és mégis megértették egymást.

Mindkettő azt gondolta, hogy milyen szép egy pár válik még valamikor ebből a két gyerekből.

És aztán napról-napra úgy megszokták ezt a gondolatot, mintha az már másképen nem is lehetne.

Egymásnak nevelik a két gyermeket. Mihály bácsi elnevezte Julcskát „kis menyem“-nek, Vilmos meg egészen megszokta már Balognét úgy hívni, hogy „anyuskám.“ És ezt az egész dolgot olyan természetesnek találták.

Az idő pedig mult-mult, míg egyszer csak azor vették észre, hogy a kis leányból eladó leány, Julcskából Julcsa lett, a porban játszó fiúból meg szép szálas legény, a ki Miska bácsi véleménye szerint teljesen megért már arra, egy leányt saját belátása szerint angyallá vagy ördöggé formálni magának.

Nyilatkozat ugyan még egy oldalról sem történt, hanem hát minek is lett volna az ilyen körülmények közt.

Az említett nap délelőttjén Miska bácsi előhuzta a nagy almáriumból az ünnepi atillát. Mindössze kétszer volt még rajta életében: a lakodalmán meg a felesége temetésén. Most huzza föl harmadszor, a mai alkalmat egy rangba helyezi a másik kettővel.

Bizony furesán nézett volna Miska bácsi arra az emberre, a ki azt merete volna neki jósolni, hogy mikor majd haza jön a lánykérőből, az ünnepi atillát úgy vágja a földhöz, hogy a carneol-gombok mind szerte repülnek róla.

(Folyt. köv.)

Édes dalok, mérges dalok!

A világon te a legkedvesebb
Lányka voltál, . . . így képzellek én;
Maga a vígság, élet és öröm,
Hosszú ruhádnak első reggelén.
Beh gyönyörű lehettél! Óh, ha így
Találkozhattam volna én veled,
S nem most, midőn a sok lovagregény,
S az a sok édes dal megmérgezett.

El volt bűvölve minden ismerős,
A hajnal és a rózsa irigyelt;
Mező virága, erdő madara,
Ha meglátott, csupán reád figyelt.
Legjobb is voltál, nem legszebb csupán;
Merő kedély, vidámság, szeretet.
Minek olvastál annyi dalt, regényt?!
Az a sok édes dal megmérgezett.

Költő dalában érzéd, a mi szép,
Tolmácsolá saját érzelmidet.
Óh, de az édes, játszi dal mögött
Nem láttad a vérző, beteg szívet.
Azt hitted, a ki lelkesül, rajong,
Ha szenved is, csak félisten lehet! . . .
Óh szerelem, vágy csalfa éneke!
Dalok bűbája, mely megmérgezett.

Nagy kín szüli meg a költő művét,
S habár a szenvedőnek balzsama, —
Kinek ártatlan, szüzi lelke van,
Nem érti meg, nem enyhül általa.
Szeretted az erdőt, a zongorát;
Voltál vidám, jókedvű, gyermeteg;
De jobb' szeretted a költő dalát,
S szíved azóta bús, megmérgezett.

Ha elnyeri egy férfi majd kezéd,
S lesz oly kedves lánykád, mint te valál:
Kérlek, ne adj kezébe verseket;
A vers — ha jó, ha rossz — lassú halál.
Az étellel szünetlen' harcra hív,
Megöli gondtalan kedélyedet;
Örökre bánatos lesz az a szív,
Melyet egy édes dal megmérgezett.

Reviczky Gyula.

Rubly Pál trombitája.

— Elbeszélés, írta **Ghislanzoni Antal.** —

Olaszból fordította **Huszár Imre.**

A hirlapok ujdonság-rovata csaknem naponként registrál egy-egy öngyilkosságot, melynek oka a szerelem volt.

Kérdezzétek meg a skepsis pelyhes állu böleségeit; — kérdezzétek meg az estélyeken és vigalmakon ünnepeelt álarcosokat s a toilette-művészet minden szépítőszereivel kiczifrázott mumiákat, kiknek nevek: nagyvilági hölgyek, — azt fogják mondani, hogy a szerelem csak költői agyrem, leleményes és kellemes mese, melyel az idealisták szokták jelképezni a két nem phisikai vonzódását egymás iránt.

Pedig hát a köznépi rétegeiből származott leányok is szeretnek és öngyilkosokká lesznek, és míg egy szép, az ártatlanságtól és ifjúságtól sugárzó „leány a nép-

Rubly Pál a természettől azon jellemző arczok egyikét nyerte, melyek eltörülhetlen benyomást hagynak maguk után annál, a ki bár csak egyszer is látta.

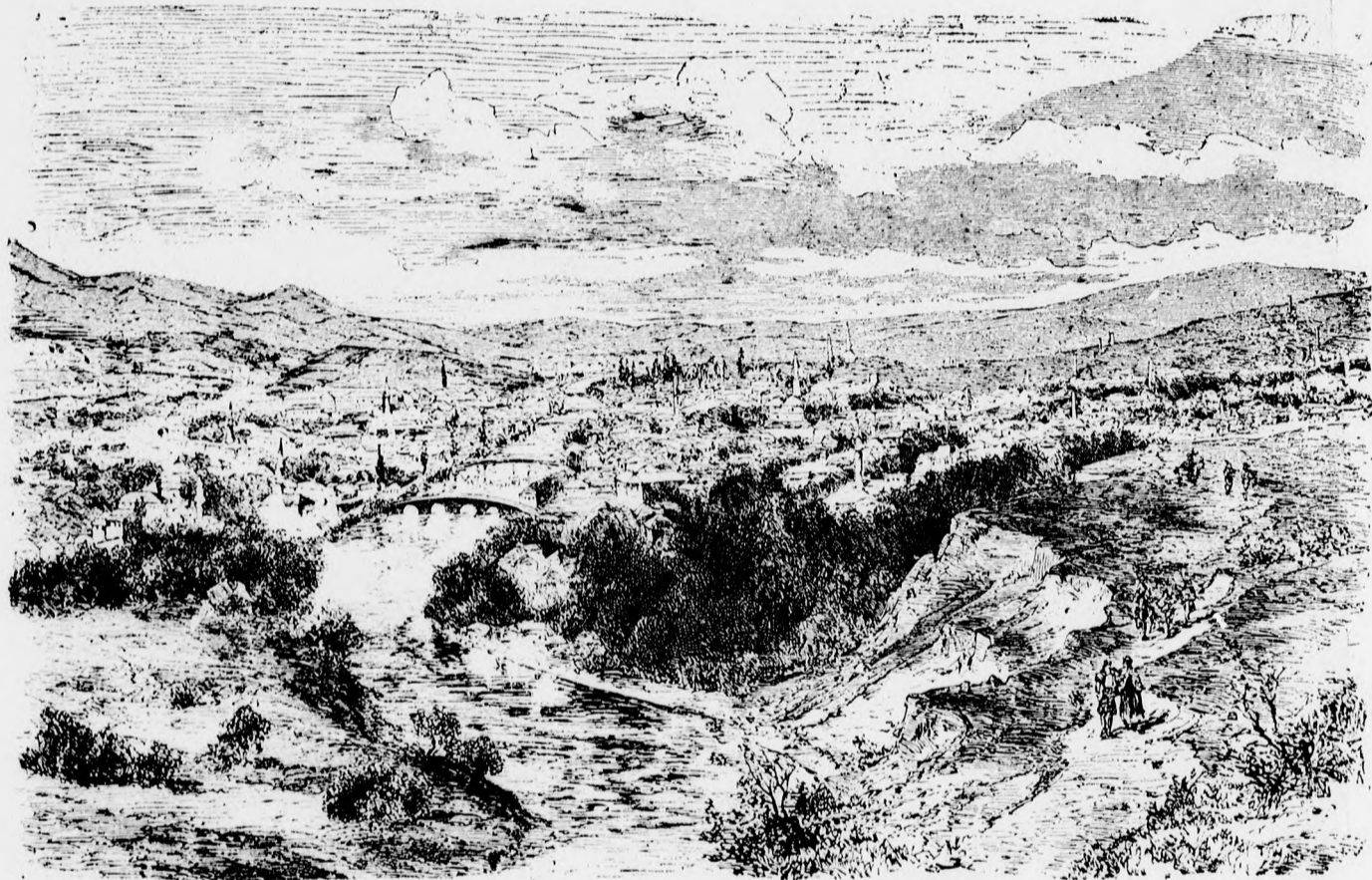
Emlékszem, hogy az 1857-ik év nyarán együtt utaztam el vele Velenczéből. Ó Paduába ment részt venni a Sz. Antal ünnepén tartandó nagy misén, az én utazási célom pedig Milano volt.

Alig hogy belépett a váróterembe, szemeimet, szívetem, egész lelkemet megragadta ő és a fiatal hölgy, a ki karjára támaszkodott.

Az utazók legnagyobb részére szintén észrevehető benyomást tett megjelenésük. Valamennyinek arczáról a legélénkebb rokonszeny kifejezését olvashatám le.

— Kik ezek? — kérdém egy velencei urtól, ki barátságosan üdvözlé őket.

— A férfi Rubly Pál, a Fenice színház zenekarának tagja és kitűnő trombitaművész; a szegény nő pedig, a ki mellette áll, a felesége; — csak három hóna-

Sarajevo, Bosznia fővárosa. (Szövegét l. a 39-ik oldalon.)

ből“ szótlanul, a rajongás tüzetől lángoló arczal gyújtja meg a szemet, melynek gőzétől örökre el fog aludni, — addig egy pisztolylövés vet véget egy szerelmes művész, egy szegény munkás, egy feltékeny bessagliere életének — s ezek mindnyájan vérökkel írják le utolsó vallomásul a szent ígét: „Szerettem!“

Az öngyilkosság örültség, sőt talán bűn; de néha az örültségek és a bűnök képviselik egy egész nemzedék egyetlen életjelét. A tiszta és ártatlan lelkeknek hitték mérséklése végett szükségük van néha arra, hogy valaki eltűnjék a világról azért, mert tulságosan szeretett. A szerelem a szív vallása: kell hogy e vallásnak is legyenek vértanúi.

Volt egyszer egy fiatal trombitás, ki, ha nem csalódom valahol Dalmátia partvidékén született, ifjkorában Velenczébe került és husz éves korában a Fenice színház zenekarának tagjává lett.

pos asszony, és valószínű, hogy nem éri meg a másik három hónapot.

— Ah! azt hiszi ön uram?

— Nézze meg őt jól, és győződjék meg, hogy nincs helye az illúsióknak. E nő mellében a tudóvész pusztit.

E rövid párbeszéd alatt az ifju halvány nejjével együtt leült a terem egyik szögletébe.

Gyöngéd bizalmassággal fogták egymás kezét, mint két gyermek, pillantásaik, — mosolyuk által beszéltek egymással, oly gyöngéden amint az emberi hang nem képes beszélni. — De mosolyuk rövid ideig tartott, és midőn elenyészett, nem hagyott hátra egyéb nyomot a fájdalomnál.

A csengetyű hangja a felszállásra szólította az utazókat, kik mindnyájan az ajtóhoz rohantak. Én is követtem a többiek példáját, és hátrahagyván a rokon-

szenves ifju párt, mely annyira felkölté érdeklődésemet, elindultam felkeresni második osztályu vasuti kocsimat.

Szórakozottságomban oly kocsiba szálltam, melyben tilos volt a dohányzás, és már épen ki akartam szállni belőle, midőn az ifju pár odajött.

— Nem dohányoznak a kocsiban? kérdé a nő gyöngye hangon.

— Nem, Mariám! És aztán csak egy utas van a kocsiban . . . kényelmesen le fogsz feketni.

A helyett, hogy leszálltam volna, visszahúzódtam a kocsi tulsó végére, a házaspár helyett foglalt a szemközt levő padon, és mintha egészen egyedül lettek volna, az ifju nő sápadt fejét férje vállára hajtá, ez pedig gyöngyden magához vonta őt, fekete haját simogatta, és megcsókolta halvány homlokát.

Egy spiritiszta-ülés Uj-Seelandban.

(Vége.)

A szellem most újra megszólalt:

„Beszélj hozzám törzsem, szólj hozzám családom, szóljatok barátaim, szólj te is európai.“

Nekem e pillanatban legkisebb kedvem sem volt szólni, azért hallgattam. Az eddig történtek nagy hatással voltak rám, meg különben is az egész szellemi látogatást csalásnak tartva, nem akartam ezt még azzal is előmozdítani, hogy én is közbeszéljek. Végre a megholt egyik fivére jutott szóhoz, kérdve:

„Hogy vagy kedves testvér? Hogy érzed magad a tulvilágon?“

A szellem hangja, melyet — bármint vigyáztam is

A párisi világkiállítás. — A khinai pagoda.

Szövegét lásd a 38-ik. oldalon.

— Itt jó helye lesz — mondá aztán hozzám fordulva — meg fogja látni, hogy mindjárt elalszik.

Ugy beszélt hozzám, mintha régi ismerősök lettünk volna, mintha szerencsétlenségét ismervén és fájdalomában osztozván néhány vigasztaló szóval tartoztam volna neki.

Kevés idő múlva (mialatt a vonat kirobogott a pályaudvarból és e saját szerű ember egyetlen pillanatra se vette le szemét nejeéről) mutatóujját ajkára illeszté, és a legmeghatóbb bizalommal fordulva hozzám, velem kezdett beszélni.

(Folytatás köv.)

— legkevésbé sem találtam hasonlónak a Tohunga hangjához, viszonzá:

„Jól érzem magam. Én nagyon jó helyen vagyok.“

„Láttad-e barátainkat?“ kérdezősködék tovább az élő testvér, több nevet említve.

„Mindnyájan velem vannak,“ felelt a szellem.

„Mondd meg nekik, hogy tiszteltetem őket!“

„Jó, majd megmondom.“

Az élő testvér most hangos panaszra fakadt barátai elvesztése fölött, mi mély benyomást tett rám. Hanem a mély benyomás nem soká tartott. A szellem újra szólt:

„Adjátok nagy hízó sertésemet és kettőscsővű fegyveremet a Tohungának!“

Ezek a szavak egyszerre fölvilágosítottak az egész szellemlátogatás mibenléte felől. Egyszerre lehetők láttam a csalást leleplezni, s hirtelen így szóltam:

„Naplód elveszett, sehol sem találjuk. Hová rejtetted?”

„A gerenda alá épen az ajtó fölött,” felelt a szellem.

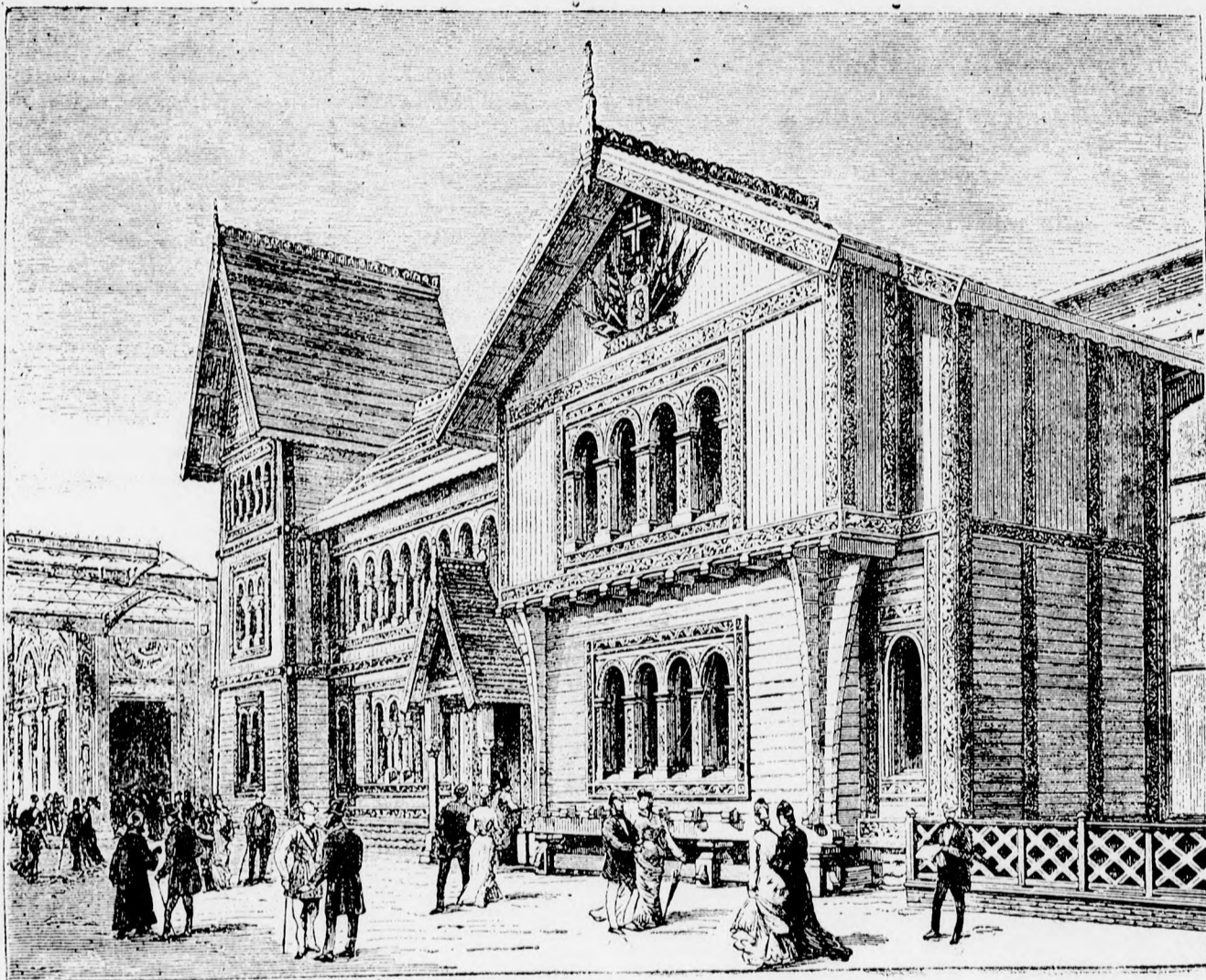
Az egyik testvér azonnal elsietett, s rövid idő múlva ujjongva tért vissza a megtalált könyvvel. Le voltam sujtva, de azért még nem adtam föl minden reményt. Tovább kérdezősködtem. Hátha sikerül megcspni azt a szellemet.

„Mi van e naplóba írva?”

„Sok mindenféle.”

„Ez a Tohunga vagy ügyes hasbeszélő, vagy pedig maga az — ördög — gondolám magamban, mikor szétoszlottunk.

Egész meg voltam zavarodva. Éjjel már jóval elmúlt, s alig vártam, hogy egyik közeli kunyhóban lenyugodhassam. Már-már elaludtam, midőn egyszerre egy lövés riasztott föl, melyet zavart kiabálások követtek. Valami szerencsétlenségnek kelle történnie. Fölugrottam és kiesttem. Több benszülöttet láttam mellettem elsietni, kezükben fegyverrel. Senki sem felelt kérdéseimre, s így én is a többiekhez csatlakozva egy meglehetősen nagy tűz felé siettem. Egy kunyhó égett, melyet szándékosan gyújtottak föl, hogy világítson a sötétben. Egy másik kunyhónál nagy embertömeg tolongott

A párisi világkiállítás. — Norvég pavillon.

(Szövegét lásd a 38-ik oldalon.)

„Azt tudom, de mondd, hogy mi?”

„Mit akarsz?”

„Mondj valamit e könyv tartalmából!”

„Kérdezz határozottan, akkor majd felelek!”

De aztán, mintha megbánta volna ezt az ígéretet, hirtelen közbevágott:

„Élj boldogul törzsem! élj boldogul családom! éljtek boldogul barátaim! Én távozom!”

Engem már nem éltetett boldogul.

Aztán mindinkább elhalt a hang, mintha mindig mélyebbről jönne a föld alól:

„Éljetek boldogul!”

Ezzel az ülés véget ért. Valóban mesterileg volt csinálva.

Midőn sikerült keresztül furakodnom, az égő kunyhó világánál oly látvány tárult szemeim elé, melyet soha sem fogok feledni.

Az ajtó előtt egy öreg fehérszakállu ember térdelt, a másik térdén annak a fiatal leánynak hulláját tartva, ki kevéssel előbb esküdött meg bátyja szellemének, hogy még napkelte előtt nála lesz a tulvilágon. A szerencsétlen leány valahol egy fegyvert kerített és meglötte magát. — Mögöttem egy tompa hang mormogá:

„Helyesen cselekedett.”

Megbotránkozva fordultam meg. Ki lehet az? A Tohunga volt, az öreg Tohunga, ki a szegény együgytek hiszékenységét igen ügyesen tudja kizsákmányolni a maga javára.

Z. V.

A konstábler.

Fővárosi életkép.

ondják, hogy ilyen terem-
tése is van az Istennek.
Sőt én már egy olyan em-
berrel is beszéltem, a ki
egyszer látott egyet —
elevenen. No én egyszer
sem láttam, kivált mikor
szükség lett volna rá.

Az az ember aztán
megmondta azt is, hogy
néz ki. Kék atillája van

és kék magyar nadrágja. A konstáblernek, hogy a vá-
ros atyái által kikomponált fehér bokkrétás phantasti-
kus kalapot legyen hová tenni, feje is van.

A konstáblerek mindamellert igen híres és igen
sokat emlegetett férfiak, a kik a hírlapokban, hol utcai
botrányokról, bűnesetekről van szó, sűrűn fordulnak elő
ilyenformán: „Konstábler azonban nem volt
látható sehol.“

Pedig van, kell léteznie konstáblernek is. Igen sok
ténykörülmény mutatja ezt majd nem kérségtelenül. A
sarki és nem sarki pálinka- és bormérések helyiségei,
ha megtudnának szólalni, elmondhatnák, hogy léteznek
életrevaló torkok, melyeknek tokja ama bizonyos kék
atilla gallérjából nyulik ki, s melyeken keresztül annyi
potyaital foly le, mintha egy-egy Szezi kanális lenne
mindenik. De a helyiség néma, s az üzlettulajdonos is
néma, hogy a konstábler is néma legyen.

S ez a kölcsönös némaság oly ékesen szóló a mel-
lett, hogy mégis van konstábler.

Néha, mint a hogy néha a csigabiga is kinyújtja
szarvait, ő is állítólag kijön a levegőre.

De ilyenkor rendszeren éjszaka van. Igen helyesen!
Becsületes és szemérmes tolvaj ugy sem lop nappal s
főlölegessé teszi a szolgálatot. Éjjel pedig még a tolvaj
is alszik a mai kényelemszerető világban.

Mégis mondom megtörténik, vagy legalább megtör-
ténhetik, hogy a konstábler is kitámolyog az utcára.

Az annálék egy olyan esetet is jegyeznek fel, hogy
a szomszédház ablakából épen akkor ereszkedett le egy
tolvaj, mikor a konstábler a másik oldalon sétált. Hiába,
kezdenek már ostobák lenni a tolvajok is!

Vagy hogy a mi tolvajunk tán csak tapintatos
ember volt, s tudta hogy egy rendőrtől legkevésbé tarthat.

Ez egyszer csalódott.

A rendőr (a mint meglátta hogy ime ott egy tolvaj
mászik az ablakon ki, egy vörös csikos pokróczba takart
vaskos batyuját, melyet az orzott holmik töltöttek meg,
kényelem okáért előbb dobva le,) csak egy pillanatig
habozott, ha visszatérjen-e inkább a bormérésbe, vagy a
tolvajt fogja el, s azután — csodálatos de igaz, arra
határozta magát, hogy ez egyszer változatosság okáért
mégis a tolvaj után lát.

Ezen dicséretes akaraterey folytán ösztökélve
néhány lépést tett a megrablott ház felé.

A tolvaj hirtelen leugrott ekkor, s a veres csikos
nagy kendőt, melyet talán mint utközben még ráadásul
elhódított zsákmányt kapott fel, nyakába csavaritva, s a
batyut is villámgyorsan felkapva köd előtte köd utána...
elkezdett futni a néptelen utcán, a néma éjben.

A konstábler is derekasan győzte utána. Értett
a futás művészetéhez ő is: osztrák katona volt valaha.

Mivel ennek az epizódnak az ó-utca a színhelye,
a tolvaj ur befordult a király-utcába, a rendőr minde-
nütt nyomában... a király-utcából átvágott az István-
térre, a rendőr ide is követte. A köztük levő távolság
folyton megtartotta a fölvet alakot: körülbelül mindig
a harmincz lépés közt vacillált.

Hanem bezzeg a hogy aztán az Istvántérre ért a
t. cz. tolvaj, itt elunta már a sebes vágatást, elővette
a kényelemszeretet.

Az Istvántér pedig akkor még igen alkalmas hely
volt arra, hogy eszméjét valósíthassa.

Egy igazi Hortobágy Budapest kellő közepén, hol
mok- és másnemű buczkák, önkényt a dicső termé-
szet által szabadon képzett tavaeskákkal, sánczokkal
kátyúkkal és mélyedésekkel. Egy szóval egy a város
gondos atyái által meghagyott „regényes pont“, mely
örökké figyelmeztesse az elégedetlen alsó népet, hogy
milyen volna Budapestnek egyéb része is
ő nélkülök.

A tolvaj ur a legnagyobb futás közben hirtelen
lekuporodott egy sánczmélyedésbe, s merészen rákiáltott
a közelgő rendőrré:

— Állj meg, mert halál fia vagy különben. A mint
egyed lepsz felém, rögtön rád sütöm a revolveremet. S
hogy aztán talál, meg fogsz győződni róla a másvilágon.

A rendőr soha sem lehet annyira részeg, hogy józa-
nul ne tudjon gondolkozni. Már pedig a józanság ellen
való dolog lenne, hogy az ember kitegye magát a golyó-
nak, kivált az olyanoknak, a melyről már előzetesen meg-
igérik, hogy talál.

Állva maradt mint egy czövek, s onnan replikázott
vissza.

— No megállj akasztófárávaló mákvirág. Azért
mégsem kerülsz ki a kezemből. Segítséget hívok!

A tolvaj nevetett.

— Honnan? az égből?

A rendőr megtette a szükséges jeleket, senki sem
jött. Néptelen volt az egész Istvántér mint egy temető.

„Mindegy, gondolta magában, nem tágitok. Magam
ugyan nem veszélyeztetem az életemet, hanem bevárom,
míg valaki jő, s az megfogja hátulról.“

De bizony nem jött sokáig senki.

A rendőr mégis posztján maradt. Mialatt szeme
meredten függött a csikos kendőn, mely a lekuporodott
tolvajt takarta, (talán még szunnyad is alatta a kötnivaló!)
addig lelke elmerengett azon a tenger dicsőségen, mely
övezni fogja, ha a magas istenek valahogy megengedik
kézrekeríteni a veszélyes betörőt.

(Vége köv.)

A párisi világkiállítás.

(Két képpel a 36. és 37. oldalon.)

A párisi világkiállítás diadalmasan lelte már éle-
tének egy jó harmadát, s szerencsésen eljutott kifejlődé-
sének tetőpontjára. Sem eddig nem volt, sem ezután
nem remélhető többé oly nagymérvű látogatás, mint épen
jelenleg. A tömérdek idegen csakugy hemzseg a „világ
első városá“-ban, s ha a párisiakat és idegeneket szá-
muk szerint kellene megkülönböztetni, akkor alkalmasint
a párisiak lennének vendégek a maguk városában. A
kiállítás helyiségeiben folyton egész ember-tenger nyú-
zsög, a legtarkább látványt szolgáltatva, s most már
nem oly zűrzavarosan, minden rendszer nélkül, de egy
legujabban kiadott kalauzoló könyvecske alapján — mely
különben elég vaskos arra, hogy könyvnek is beilljék —
szemlélik a kiállítás szépségeit, melyekből jelenleg ismét
kettőt mutatunk be olvasóinknak: az egyik

a khinai pagoda,

egy telivér khinai modorban épült esinos épület, kiterem-
tettéve mindenféle czifrasággal úgy, hogy a szem szinte
kifárad, míg végig nézi. A másik a

norvég pavillon,

mely a norvégiai legkedveltebb építésmódot tünteti föl.

Tíz év után.

Ahogy haza mentem édes jó anyámhoz,
A kicsiny faluba, a hol én születtem,
Senki rám nem ismert; igaz, tíz éve már,
A mióta innen a világba mentem.
Tíz esztendő moha, földi szenyne,
Tapadt az én ártatlan lelkemre.

Gyerek voltam akkor, férfi vagyok már most;
Bizony nem csoda, ha rám nem ismer senki.
A parasztok némán bámulnak utánam,
Régi ismerősét senki sem köszönti.
Csak kutyánk, a „Bundás“, a kapunál
Rám néz, farkat csóvál és elém áll.

Öreg anyám a nyakamba omlik,
Amint beljebb kerülök a házba;
Gyöngé testét meg-megremegteti
Az öröm- s a szeretetnek láza.
Aztán rám néz, olyan soká néz rám,
Látásommal sohsem telnék be tán.

A szomszédból eljő Sára asszony,
S amint meglát, nagy gyanúja érve;
„Ez a fiú — sugja az anyámnak —
Nem kelmedé, . . . ki van ez cserélve.“
Sári néni, igazza van kendnek:
Kicserélt az idő bús embernek!!

Csongor.

Az „uj tartomány“ fővárosa.

(Képpel a 35-ik oldalon.)

Sietünk bemutatni tisztelt olvasóinknak kibővített birodalmunk új ékességét, Bosznia fővárosát.

Hát ez bizony most már a miénk, minélfogva nem is ócsároljuk. Igaz, hogy nem sokat mutat így kívülről, de hát hiszen elég olcsón jutottunk hozzá: miért panaszkodnánk, ha híg is a leve az olcsó húsnak.

Némelyek úgy fogják fel ezt az egész Boszniát, hogy az olyan, mintha az ember kabátjára oly helyre is varrnak gombot, a hova nem dukál. És az a gomb is sárga gomb, s sehogy sem illik a vörös gombsorhoz.

Ennek a sárga gombnak — hogy úgy mondjuk — a ftüle Serajewo, a főváros, melynek madártávlati képét mi is bemutatjuk olvasóinknak.

A jelenlegi Serajewo alig árnyéka a régi Serajewóknak. Serajewóknak, mondjuk, mert ezt is, mint a legfőbb török várost, annyiszor pusztította el tűzvész, hogy minden évszázadban egypárszor újra kellett épülnie, s az ujon épült város nem hogy szebb, szilárdabb lett volna, mindig rongyosabb volt, mint az előbbi. Serajewo lakosainak száma jelenleg 50,000, kik közt mintegy 35,000 mohamedán van, s ezeknek Serajewo oly büszkeségüket képezi, hogy az ő állításuk szerint Konstantinápoly után Serajewo a világ legszebb városa.

Serajewo fekvése különben gyönyörtűnek mondható, s a körülfekvő magaslatok valamelyikéről nézve első tekintetre igazán meglepő.

A Bosna folyó egyik mellékfolyójának, a Miljacskának két oldalán terül el a város főrésze, a jobb parton sík téren, bár szűk, de meglehetősen szabályos utcákkal, melyek néhol még kövezve is vannak, a mi pedig itt a

luxus netovábbjának tekinthető. A balparton meredélyesen terülnek el a külvárosok oly utcákkal, melyeknek gödreiben, kátyuiban könnyen lábát is törheti az ily utcákhoz nem szokott idegen.

Mint fönnebb mondók, messziről tekintve a város meglepően szép látványt nyújt, melynek szépségét nem kevésbé emelik a számos minaret karsu tornyai, a házak közt elterülő tágas kertek, s a hét — részint fa- részint kőhid, melyek a Miljacska két partját kötik össze.

Nagyobb épülete Serajewonak csak igen kevés van. A kormányzói palota, egy kétemeletes kaszárnya, néhány vendéglő, a tehetősebb polgárok házai, ezek emelkednek ki a többiek közül, melyek a viskónál egyéb nevet alig érdemelnek.

A rejtélyes támadók.

A növeldei életből.

(Képpel a 40. és 41. oldalon.)

A karsu ózitek, a „madám“ intézetének aranyos virágai már épen lefeküdni készültek. A madám egy kisérteties történetet beszélt nekik a vacsoránál, melyben a holt vőlegény a sírból jár fel látogatni menyasszonyát.

Ez a történet ábrándozóvá tette valamennyit. Édes álmodozással oszlottak szét szobáikba. Egy szétoszlott paradicsom volt az!

De alig, hogy szétoszlottak a kis rózsabimbók, s kezdtek kihámozni magukat abból a földi burkolatból, amit a szabó varrt rájuk, egy szóval amint mindinkább kezdtek bűvös tündérekévé válni, — egyszerre nagy zaj, nagy kiáltás támad odakünn a konyhában.

„Segítség, kisasszonyok! Rablók, gyilkosok!“

A rémület óriási mérvet ölt. A szép piros arczok, mik a fészlő rózsza színét viselik szebb vidéken, hirtelen elsápadnak, s míg a gyöngébbek elájulnak, a bátrabbak rohannak a konyha felé...

Ott vannak összegyűlve, s uram bocsáss, még fel is fegyverkezve némelyik. A jelenet oly végtelenül bájos és mégis oly komikus.

Elöl a pápaszemes madám áll rémült tekintettel, de mégis komor méltósággal, mint egy a halálra elszánt Zrinyi Miklós; mögötte a kisasszonyok apraja-nagyja, némelyik már félig levetkőzve, lebontott hajjal. Festői csoportozat. A gyöngé kedves teremtések picziny kezecskéiben piszkafa, légyecsapó, szénpiszkáló, seprő, kolmivas stb.

A zavar kimondhatatlan. A dézsa feldöntve hever a konyha közepén, az edények leверve, mert bizony ilyen kritikus pillanatban senkinek sem jutott eszébe óvatosan járni köztük. Itt véres küzdelem lesz.

Az előszobába vezető konyhaajtó mögött a megrémült Zsuzsi szolgáló van huzódva, ki mint előőrs legelőbb vette észre, hogy az előszobába rablók törtek be.

Pedig hát ott tulajdonképen nem történt egyéb, mint az, hogy két növeldebeli czicza adott egymásnak találkoztót, s leverte a falhoz támasztott seprőt és öntözőkannát. Ebből támadt a nagy zaj, mely Zsuzsi szerint, mint szokatlan jelenség, csak rablók betörése lehet.

Hiszi is még a jelen perczen mindenki, mert senki sem mer kipillantani, hogy mi történik hát ott valóban. Zsuzsi pedig váltig esküszik, hogy a rablók villogó szemeit is látta.

Hanem ha majd valahogy mégis kitud a dolog mi-benléte, a sápadt arczok újra rózsaszíntűek lesznek, s felhangzik a csengő kacaj a kedves édes ajkakon, mely mint egy tündér-csengetyű hangja, vidámmá, mosolygóvá teszi újra e komor falakat.

A rejtélyes támadók.

Szövegét lásd a 39-ik oldalon.

HÖLCY-ROVAT

E rovatunkat minél változatosabbá óhajtván teüni, felkérjük t. olvasónőinket, hogy a divat, női munkák, háztartás, szóval a nők munkakörébe vágó utasításaikkal, közleményeikkel lapunk e részét gazdagítani sziveskedjenek!

Megbízásokat apróbb cikkek, kézi munkákhoz szükségelt dolgok stb. beszerzésére szívesen elfogadunk s pontosan teljesítünk minden díj nélkül.

A divat köréből.

1. sz. Rövid nyári ruha. 2. sz.

1. és 2. sz. Rövid nyári ruha.

E ruha áll a szoknyából, tunikából és derékből; bármily tetszés szerinti nyári szövetből készíthető, s különösen kitűnik a képünkön látható sötétebb színű szegély- és betétdiszitések által. Még inkább diszítik az egészen sötétszínű csokrok, s az alul alkalmazott fodrozat. A ruha hossza elöl 100, hátul 104 centiméter. Viselése különösen fiatal hölgyeknek ajánlható.

3. sz. Sötét selyem-paletot.

3. sz. Sötét selyem-paletot.

Bármily egyszerű is e paletot alakja, kiállítása ép oly gazdag, mint elegans. Nehéz fekete selyem-rippsből készült, gazdag csipke- és finom paszománt-diszítéssel. Az ujjakat és a gallért szintén csipkeszegélyzet ékíti. A hozzá illő csinos Capote-kalap fehér tollal van ékítve, hátul hosszan lefüggő fehér selyemszalaggal. Talán mondanunk sem kell, hogy olcsóbb kelméből olcsóbb diszítéssel is kiállítható e kedves alaku paletot.

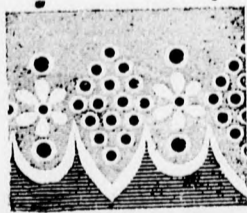
4. sz. Kivágott gyermekruha.

4. sz. Kivágott gyermekruha.

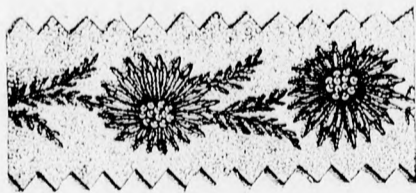
E csinos és czélszerű ruha készítésére legalkalmasabb világosszínű vászon, vagy félvászonszövet, mely a nyaknál, alul többsorosan, s a kurta ujjaknál képtűnkön láthatólag más, valamivel sötétebb színű fodrozattal díszítendő. A nyak kivágása elül valamivel mélyebb, mint hátul. Az egész ruhácska hátul gombolható.

5. sz. Csukott gyermekruha.

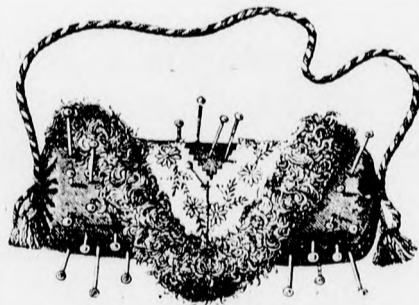
Vidéken, különösen a szabadban gyakran levő kis leányok számára ily csukott ruha a legczélszerűbb, mert a mellett, hogy nem igen meleg, a nyakat és a karokat óvja a nap hevétől meg a portól, azonkívül egész kényelmesen mozoghatni benne. Készítésére a shirting ép úgy alkalmas, mint a battist. Díszítése képtűnkön láthatólag színes betéttel és szegélyzettel eszközölendő. E ruhát a derékon keskeny öv szorítja gyengén össze.

7. sz. Fehérimzés-minta.

9. sz. Fölfüggeszhető tüpárna.

8. sz.

5. sz. Csukott gyermekruha.

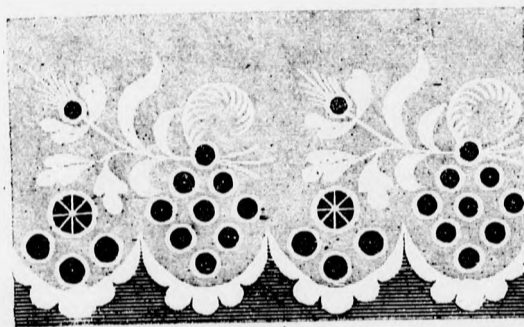
Kézi-munkák.

6. és 7. sz. Fehérimzés-minták.

A 6. és 7. sz. ábrákon két csinos fehérhimzés-mintával kedveskedtünk szép olvasó-nőinknek. E minták himzése a czélhoz képest, melyre használni akarjuk, lehet finomabb, vagy kevésbé finom. Alkalmasak bármily fehéremű, vagy ágynemű díszítésére is.

8. és 9. sz. Fölfüggeszhető tüpárna.

E csinos párnácskának a varró, vagy toilette-asztal fölé akasztva van legalkalmasabb helye. A párna henger alakú, sötétvörös atlaszszal van bevonva, díszítését a himzett háromszög képezi, mely világosabb vörös selyemrojtózatallal van szegélyezve. A himzésre legalkalmasabb fehér posztó, melyre a virágok és levelek tarka selyemmel úgy himzendők, mint a 9. sz. ábrán látható. A párna két végére végül vörös-fehér színű selyem zsinórt varrunk, melynél fogva fölfüggeszhető legyen.

6. sz. Fehérimzés-minta.

APRÓSÁGOK.

A legyezökröl.

Európa elegans hölgyvilágánál a legyezök kedvelése mai napság oly mérvet öltött már, hogy a fáradság és gondosság, melyet enemű kis remekművek gyűjtésére fordítanak, még a régiségkedvelők hírhedt gyűjtési szenvedélyét is föltulmulja. A legszebb és legértékesebb legyezö-gyűjtemény az orosz czárné birtokában van. Hires Rothschild bárónő legyezö-gyűjteménye is, nemcsak

roppant értékénél, de művészi becsénél fogva is. Az elhunyt d'Aumale francia hercegnőt is nagyon sokan irigyelték gyönyörű legyezöiért, s midőn e szép legyezök közül egyet unokahugának, Páris grófnőjének ajándékozott, a párisi lapok egy álló hétig nem beszéltek másról, mint erről a legyezöröl.

Silhouettek magyar népdalokhoz.

Rajzolta: Szvoboda Károly.

Ne menj rózsám a tarlóra,
Gyöngé vagy még a sarlóra;
Ha megvágod kis kezedet,
Ki süt nekem lágy kenyeret?

Hull a levél a virágról,
Elválok én a rózsámtól,
Isten hozzád édes —
Isten hozzád kedves — galambocskám.

Női jellemvonások.

A nőknek egyik legsajátságosabb jellemvonásuk a folytonos visszaemlékezés a „régiboldogság“-ra. E visszaemlékezésektől csak néha szabadulnak egy-két pillanatra, hogy aztán megint azok rabjai legyenek. A legboldogabb nő is tud emlékébe idézni egy-egy órácskát, mikor még boldogabb volt.

A boldog menyasszony bizonyos fájdalommal és vágyakozással emlékszik vissza leánykora szép óráira, mikor még csak álmaiban, ábrándjaiban látta a menyasszony-koszorút fūrtei fölött.

S mikor leányból nő, asszony lett, a legnagyobb szenvedéllyel csügghet a menyasszonyi kor szép emlékein, úgy beszél arról, mint egy elvesztett paradicsomról, s nem egy könnyel áldozik az ez időből visszamaradt szép emlékeknek.

Olyan már a női kedély, hogy csak igen kevés nő van, ki teljesen megelégednék jelen helyzetével és boldogságával, s ne kívánna a múltból vissza valami szép időszakot. Sőt, már csak valljuk meg, igen kevés nő van, ki ha nem is nyíltan, de legalább magában ne panasználja föl azt a boldogságot, melyet az ő birása szerzett férjének. S melyik nő nem találja azt borzasztónak, iszonyúnak, hogy a férj, ki vőlegény korában oly előzőkeny, oly figyelmes volt, ki a tavasz legszebb virágait hozta el számára, a házasság későbbi napjaiban a gyengédség, a figyelem e jeleit már nem tartja többé szükségesnek.

Hanem ezen nem kell megtűdnie, mert a férfinak már természete olyan, hogy untig megelégszik az ábrándok idejével addig, a meddig ez tart, míg a gyengédebb, finomabb alkotású nő azt óhajtana, hogy a sírig tartana az.

H U M O R.

A bugaczi jáger valósággal megtörtént vadászkalandjai.

— Saját elbeszélése nyomán. —

Mert tudjátok gyerekek, minden dologban az a legfontosabb, hogy legyen az embernek lélekjelenléte, a kit a deák úgy hí, hogy prezenczija. Ha nekem olyan

nagy prezenczijám nem lett volna, nem is volna akkor most Bugacson jáger.

Hát tudjátok, ugy történt a história, hogy egyszer odaföl jártam vizitálni a görbeországban a Klappincs Muki komámnál. Természetesen soha még olyan siralmas élete nem volt az ottani vadaknak, mint akkor. Szörnyen meg voltak rökönödve, a hogy elterjedt köztük a hire, hogy itt van ám a bugaczi jáger. Hogy többet ne mondjak, egyszer egy szép nagy szarvas baktatott el mellettem, akit sajnáltam lesózni, mert a szegényről nagy félelmében már akkor is akkora veritékcseppek potyogtak, mint a két öklöm. Tulajdon szememmel láttam. Hátha még lelöttem volna.

Hanem az igazat megvallva egyszer magam is ugy belekerültem a krédóba, hogy akárki más ember fia ott hagyta volna a fogát, no hanem persze, tudjátok, hogy én ilyenkor mindig könnyen fölhalálom magamat.

Hát a dolog ugy esett, hogy egy nap nagyon meszre találtam menni a kompániától az erdő mélyibe Megyek mendegélek, hát egyszer csak jön ám egy czudar nagy medve rám. Nem hazudok, ha azt mondom, hogy volt akkora, mint nálunk egy czimeres ökör. De hát persze előttem csak bliktri volt. No bundás, mondok, téged is a rossz csillagod vezetett ám ide, te is majd mindjárt megtudod, hogy ki az a bugaczi jáger. Ezzel aztán fogom a puskámat, egy fél másodpercig czélzok, aztán durrr! Hát bizony azt sem modta az a szegény medve, hogy jaj, csak összerogyott ugy minden szó nélkül. Két golyó volt a puskám csőviben; ugy czéloztam, hogy az egyik golyó a fejét, a másik a szívének kellősközepét fúrta keresztül. No mondok, ez már aztán remek egy lövés volt. Ezzel felé indulok, hogy megtapogassam a szegény boldogult pulzusát, mikor egyszerre olyan szörnyű dörmögést, mormogást hallok a közelben, hogy no! Körültekintek, hát uramfia! körskörül jön ám vagy nyolcz medve felém nagy dühösen, a szemük ugy szikrázott, hogy szinte kedvem lett volna pipára gyújtani mellette. Másnak a vére persze egyszeribe fagyalt lett volna, no hanem én nem szoktam elveszteni a prezenczijámat. No mondok, most mit csinálsz már? alkalmasint valami tekintélyes atyjafiukat ölted meg, már most ezek meg majd téged esznek meg.

Menekülni nem lehetett, mert az átkozottak nagy taktikával minden oldalról körül fogtak, szembe szállani meg hogy szálljon szembe valaki nyolcz medvével, ha mindjárt maga a bugaczi jáger is. No mondok, itt már csak valami ármányossággal lehet segíteni a dolgon. Hát mit csinálók? Kapom magam, előrántom a bicskám, nagy hirtelenséggel odarántom a lelött medvét egy bokor mögé, hogy nehogy valamiképen a többi medve észre vegye a turpízságomat. Ott hamarosan lerántom a bőrit, magamra húzom, s így egy percz alatt olyan

pompás medve lett belőlem, hogy senki sem mondta volna, hogy nem született medve vagyok.

Most már aztán egész kurázsival mentem a medvék elé. Hát majd elejtették az állkapcájukat bámulatlukban.

„Alásszolgája!“ — mondék gavallérosan — „van szerencsém magam bemutatni, én egy idegen határbeli medve vagyok. Valami becsületbeli dologban duellumom volt egy itteni medvével. A szegény vesztés lett.“

Hát azt hiszitek, hogy nem hitték el minden szavamot? El azok! A legbarátságosabban fogtak velem kezét, akarom mondani praczlít, s még uzsonnára is meginvitáltak egy kis jó lopott mézre.

Hát ezért jó gyerekek az az ugynevezett lélekjelenlét, a kit a deák úgy hí, hogy prezenczija.

Egy egészen új ócska történet.

Szerfölött érzékeny história.

(Vége)

„Mebolondultál, óh Bonifác, hogy ilyen skandált csinálsz itt?“ ordított nyájasan Limonádé Trézsi lapunk 2-ik számának 29-ik oldalán.

„Igenis mebolondultam, azaz hogy — nem bolondultam meg, csak te szeretnél belőlem bolondot csinálni, tigrisszivű vasalóleány. De hiszen én is tigris leszek,

Kinek van legjobb dolga?

Kép a követválasztások idejéből.

Kinek van ilyenkor jobb dolga, mint a cédularagasztónak. Kiragasztja a Lapos Jánost éltető cédulákat, ezért kap a Laposistáktól 5 frtot; azután a cédulákat megint leszakgatja, ezért meg az ellenpárttól kap 5 frtot.

oroszlán, elefánt, s felfallak téged kifejezhetlen silányságú csábitódal egyetemben!

„Ugyan ne bolondozz Bonifác, édes Fácziám!”

„Én nem vagyok édes! És bolondozni is fogok! Igenis! Nekem kedvem van bolondozni! Mondd, álnökszívű leányzó, hová dugtad lajdinándodat, hadd lapítsam őt holipnivá!”

„Miféle lajdinándról beszélsz?”

„Huh! még tagadni mered, te leányalakba bujt krokodélus? No hát majd előkeresem én magam, de jaj nektek! jaj három-ezerháromszázharminczháromszor!”

Ezzel a legnagyobb gonddal kezdé átkutatni a szobát, melynek hossza négy lépés, szélessége három lépés, s így egész területe tizenkét négyszöglépés volt.

Bonifác figyelve kiterjedt minden, e területen létező rejték-helyre. Gondosan átvizsgálta gyufatartót, tűkörfiókot, szappantartót, minden skatulyát, kinyitotta a kályhaajtót, — hasztalan! a keresett lajdinánd e rejték helyek egyikében sem volt található.

A forrongó dühvel telített keblű piktör már-már úgy kezdte gondolkodni, hogy hátha csak lóvá tették őt a bizonyos levéllel, csak hogy elidegenítsék imádott Limonádejától.

Mondjuk, Bonifác már ezen kezdett gondolkodni, sőt ennél is tovább ment: azon kezdte a fejét törni, hogyan kezdje a bocsánatkérést ártatlanul gyanúsított tubuskájától.

És ekkor az a boldogtalan lajdinánd — nem bírván már tovább túrni mozdulatlanul az ostromállapotot — megmozdult az ágy alatt.

Ötven Ukázius-ágyúnak egyszerre történt elsütéséből eredő légrázkódtató dördülés nem lett volna oly hatással már-már csillapodásnak indult Bonifácunkra, mint ez a kis mozdulat.

A már elaludni készült rettenetes düh újra fölforrt keblében, mint Schnellsiderben a fekete kávé.

Tehát mégis igaz!

A világ fekete lón előtte, mint egy nagy darab medvecukor.

Arcza kékessárgazöldespirosbarnaviolett színt öltött.

Szemei forogtak, mint két gőzkocsikerék.

Fogai úgy csikorogtak, mintha egy berozsdásodott sarkú kaput nyitottak volna ki.

Szóval rettenetes kinézése volt.

„Huhh!!” kiáltott még kinézésénél is rettenetesebb hangon — „megvan!”

Ezzel testét 45 fokú szög alatt meghajlítván, betekintett az ágy alá.

Ekkor látta, hogy még nincs meg. Azaz, hogy nem látott semmit.

Az ágy alatt egyiptomi sötétség volt, természetesen csak annyi, amennyi elfér egy ágy alatt.

„Trézi! — kiáltott a fönt leirt rettenetes állapotban levő Bonifác — adj egy szál Sakerhetstándsticksfabrikspatentparaffineradesakerhetstándstickorutansvafvel ochfosfortändaendastmotladansplán-gyufát!”

Trézi szolgált a kívánt árúczikkkel, melyet Bonifác dühösen végigrántva a gyufatartó oldalán, lángra lobbantott.

A lángra lobbantott gyufával aztán beilluminált az ágy alá.

(Legeslegvége következik.)

Szórakozott emberek.

Egy úri ember annyira szórakozott volt, hogy egyszer szivar helyett a gyufát vette szájába, a szivart meg félóraig dörzsölte a falhoz, szörnyen szitkozódva, hogy hát mért nem akar meggyülni.

Egy angol ennél is tovább ment. Egyszer a lovát ültette a kocsiba, s a ló helyett magát fogta a koci elé. A tévedést csak akkor vette észre, mikor nyerteni akart és nem tudott.

Az sem mindennapi szórakozott ember volt, ki egy este a ruháját szépen lefektette az ágyba, magát meg a ruha helyett fölakasztotta a fogásra. A kis tévedést akkor vette észre, mikor már megfűlt.

Czélszerűtlen adomány.

Egy koldús oda állit nagy rongyosan egy ház elé. Alássan kérne valamit. Szánalomból egy teljesen jó öltözetet akarnak neki adni.

„Köszönöm alássan, nem fogadhatom el.”

„Megbolondultál?”

„Ne akarjanak kérem egészen tönkre tenni. Hiszen ha ilyen jó ruha lesz rajtam, akkor senkitől sem kapok többé egy krajczárt sem.”

Philippovics József tábornagy.

Több t. olvasónk óhajának eleget kívánván tenni, bemutatjuk Philippovics József tábornagynak, a Boszniát megszálló hadtestnek parancsnokát. Életrajzát térszúke miatt jövő számunkban közöljük.

Talányfejtések.

A lapunk 1-ső számában közölt talányok megfejtése következő:

A képtalány: „Szegény ember dolga csupa komédia.”

A kitűzött jutalmat **Mayerfi Julcsa** kisasszony nyerte meg Kecskeméten.

A számrejtvényé: „A kedves csókja.”

A kitűzött jutalmat megnyerte **Krecksmer Birike** kisasszony Mohácson.

A sakktalányé: „Befújta az utat a hó” kezdetű népdal.

Nyertes lett **Budayné Rumpler Nina** úrhölgy Komáromban.

A betűtalányé: „A kerek kerekét kereken kerekíti kerekre.”

A jutalmat megnyerte **Mezey Ignác** ur Gy. Ditrón.

Mi lehet ez? „Pör.”

A jutalmat elnyerte **Havas Gyula** ur Budapesten.

■ A jutalmakat a hét elején küldjük szét. ■

Helyes megfejtéseket ezenkívül következő t. olvasóink küldtek be:

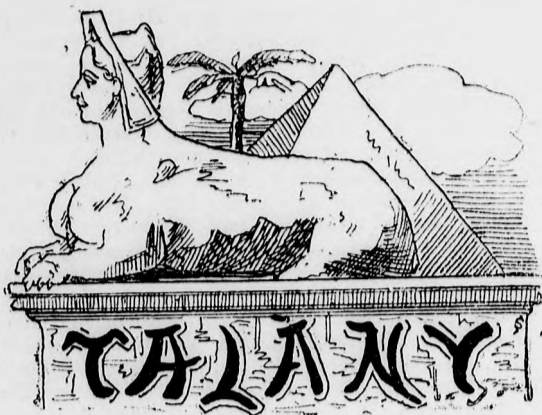
Tátray Józsefné, Novák Matild, Várföldy Elekné, Szövényi Etelka, Budayné Rumpler Nina, Markovics Mariska, Rumplerné Bognár Fanni, Molnárné Németh Jolán, özv. Rumplerné Maurer Nina, Buza Sándorné, Kiss Sománé, Mikos Nándorné, Mikos Gizella, Mikos Ilonka, Szorád Béláné, Hóferné Lósy Mariska, Russayné Pindorfer Mariska, Balassa Gizella, Nagy Eszike, Hadzsy Irma, Baghy Ilonka, Szilády Gézáné, Biczó Erzsike, Gál Murányváry Irma, Mayerfi Juliska, Balassa Margit, Radetzky Károlyné, Balajthy Ilonka, Lauka Mariska, Szecsányi Vilma, Janics Aranka, Kubinszky Jánosné, Ujhelyi Lassu Ilka, Joachim Szilágyi Adél, Kozma Ilonka, Angyal Irén, Tóth Juliska, Egerváry Mariska, Györgyi Irma, Kajtár Jolán, Laczkó Izabella, Csató Jolán, Juhász Mórné, Okolicsányi Mariska, Schlick

Jolán, Polgár Lászlóné, Mellár Katinka, Dsida Mihályné, Janda Gézáné, Kocsy nővérek, Csillag Juliska, Szilágyi Erzsike, Soós Veréby Emma, Vitályos Róza, Nagel Sterbeczky Teréz, Gózonné Simon Janka, Dóczy Endréné, Móder Adalberta, B. Zongor Juliska, Bagyik Erzsike, özv. Adamik Klára, Somogyi Jolán, Zlinszky Istvánné, Huszár Bárti Róza, Kiss Jánosné, Vinczy Sebestyén Ida, Okniczky Erzsike, Kovács Izabella, Hidegi Antónia, Matusch Klementine, Keresztény Anna, Papp Mariska, Tóth Lajosné, Dobál Pepi, Úrge Fanny, özv. Hubay Endréné, Kesső Károlyné, Bartusz Anna, Fét Szerbár Ilonka, Konecz Gabriella, Bayzáth Kovács Mariska, Égi Hermin, Rechnitzer Berta, Kaufman Róza, Zvarinyi Jánosné, Radocsay Nina, Radocsay Etelka, Tónek Istvánné, Perlaky Kosinszky Mariska, Derényi Ferenczné, Zánoky Victória, Török Elvira, Tóth Istvánné, Fülöp Plank Teréz, Hatvany Lotti, Raabné Weisz Sarolta, Szászy Mariska, Nagy Vinczéné, Scheftsik Mihályné, Krecksmer Birike, Simon Etelka, Dechsler Hermin, Rusznyák Paula, Gaján Szomor Etelka, Hayt Giza, Flaskay Dezsőné, Kontz Victória, Rimanóczy Jenőné, Propper Berta, W. Ereky Mariska, Boldog Kálmáné, Szirmay Szidónia, Altnáder Jusztin, Cseh Jolán, Kutassy Mariska, Kőváry Miklósné, Czipera Józsefné, Nyilas Ágnes, Gross Betti, Hamari Julcsa, Fay Izabella, Nagy Matild, Dercsy Mariska, Kovács Juczi, Kálmánfi Erzsike, Bódog Teréz, Hartner Paula, Vukics Aranka, Árky Gizella, Horváth Nina, Pettendorfer Julcsa, Sággy Matild, Keményné Nagy Ilon, Hedri Charlotte, Igics Mariska és Hoffer Terezi úrhölgyek.

Továbbá a gyöngyös-halászi olvasó-kör, ifj. Buday László, S. K., Csepy Zsigmond, Majnik Géza, Kántor Pista, Rumpler Ferencz, Tóber János, Kovács Albin, K. bácsi, Csete György, ft. Lux János, Hófer Ferencz, Kreuchel Gyula, Gedeon Gáspár, Kiss Antal, Csongvay Lőrincz, nt. Dobay Lajos, Dr. Frank, Szalay Károly, ft. Rakovszky Ignác, Navratill Ede, Körtvélyessy Ádám, Múth Soma, Tóth Ferencz, nt. Kájel József, Tomcsányi Márton, Vecsery Sándor, ft. Vozárik Antal, ft. Kauszler Ferencz, Balogh Antal, Antók Dániel, Ross Gyula, Szabó Mihály, Mezey Ignác, nt. Zatkalik Károly, Pivovarszky Ágost, Bognár György, Perndl Adorján, Mészöly Ambrus, Sverteczky István, ft. Bányász Ödön, Gorovy Miksa, Dérczy Péter, Csató István, Xantus János, Inezódy József, Csegezy Lajos, Denk Árpád, Sebestyén István, Ágoston Béla, Jablonszky Imre, Fehér József, Györfly Gábor, Martiny Dezső, Agyagásy Sándor, Hankó Antal, Mikos József, Mikos Nándor, Páczner Károly, Gergelyi László, Sztírda István, ft. Nagy Alajos, Pete Ferencz, Krausz Miksa, Klein Jakab, Vitkovszky Imre, Csonth Béla, Csete György, Persián János, Gulyás Kálmán, Schäffer Mór, Berger Gósztván, Csernyánszky József, ifj. Dolezal József, Mihály Gábor, Rudnay József, Huszár István, Petróvszky Dezső, Szendrey János, Juhász Lajos, Gulassa János, Frey Ottó, Virág Tamás, Perszina József, Sikér Ágoston, Puskás József, Záborszky Gyula, Szabó Albert, Korn János, István Albert, Miklós E., Sallay Gyula, Matyasovszky N., Surányi Gyula, Marich József, Czike Ferencz, a rév-komáromi m. kir. főgyasztási adóhivatal, Batizfalvy István, Grünfeld Mór, Krisztinkovich Árpád, Múth Soma, Venszky Lajos, Kökényessy Károly, Füle János, Kuthy Lukács, Kővér József, Zitt Lajos, Veszirák Mátyás, Matkovtsik Ignác, Kozák Lajos, László Ferencz, Klein Miksa, Dudits Gyula, Juhász Miklós, Lung Mátyás, Dux Armin, Nyáry József, Schmidt Béla, Salamon Gyula, Sztipán István, Berinkey Béla, Kamenitzky János, ifjabb Pokorny Ferencz, Kruts Lajos, Koesis József, Bulkay M., Zetykó Ede, Boros Béla, Czirák János, Pártényi L., Székány Antal, Scultéty Kornél, Juhász M., Palotay János, Benedek József, Bolemann István, Marthy Gy., Falesik S., Kopasz János, Fodor Sándor, Lázár Lajos, Spagnapane Antal, Östreicher József, Krupetz Ede, Buday Aurél, Domonkos P., Künfalvy Nándor, Nagy Antal, Vasváry Sándor, István Albert, Simon N., Hamar András, Bódi István, Váry Lajos, Haller Károly, Neubach Adolf, Dobay Lajos, Kúnosy Armin, Harsági Ferencz, Cserényi Mihály, Grosz Soma, Baumgartner J., Strauber Soma, Szabó Sándor, Géczy Tivadar, Ékes Lajos, ft. Kemenczy Mihály, Kiss Dániel, Keviczky Adolf, Péchy Károly, Kovács Gábor, Pázmány Elek, Bartha Béla, Gyenes János, Szoboszlai Pál, Resch Gyula, Világosy József, Egely Márton, Ehlinger Ferencz, Hirschl Károly, Sztipán István, Wilhelm Soma, nt. Neszméry Gáspár, Oriás József, Vasassy József, Molnár Imre, Szabó Albert, Ecsedy Károly, Almásy György, Haaz Antal, Kovács Géza, Bene Ferencz, Németh Zsigmond, Bárkányi Mihály, Duroczky Andor, Szilágyi Pál, Angyal István, Vondrássek Ferencz, Kritsa Győző, Ádám Albert, Buza Sándor, Juhász Károly, Pulgyay Vilmos, Biliczky Aladár, Goldstein Fülöp, ifj. Schwarz János, Kiszely Papp Ferencz, Nagy Béla, Varga Gyula, Petrovszky Dezső, Illés Gyula, Kozma Kálmán, Babits József, Cseh Lajos, Dessewffy Kálmán, Sántha Simon, Bibarczfalvai Székely József, Puskás Ferencz, ifj. Tarisnyás János, Nemetsek Ágoston, Csorba Ferencz, Huszár István, Dezi Károly, Kovács Lajos, Mautner Gyula, Vári Dezső, Koller Gyula, Sebes József, Bártky János, Komáromi Gyula, Németh Lajos, Hollman István, Fischer Károly és Petres Aladár urak.

Lapzárta után még következő t. olvasóink küldtek be megfejtést:

Korsinek Sárka, Bagi Borbála, Gemmel Karolina úrhölgyek; továbbá Mészöly Ambrus, Podhajeczky Róbert, Kollárits Karoly, Smereska Engelbert és ifj. Wákár István urak.

Sakk-talány.

Fodor Sándortól.

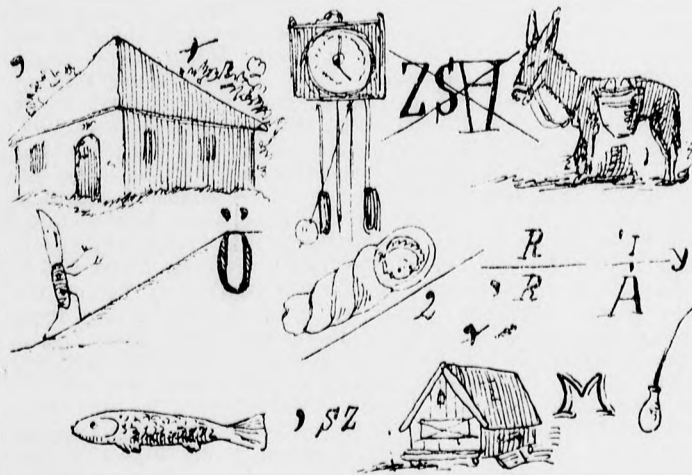
(Megfejtendő lógrások szerint. A kiindulási pont *-gal van jelölve.)

lán	tó-	zony	be	gyok,	az	én	va-
nem	lok.	Ta-	aj-	az	gyok,	va	csem
ra ;	bi-	bat	Fáj-	teg	kin-	ge	ál-
ha-	is	mély	mély	* Szom-	dal-	ál-	te
gen	es-	me-	mim-	az	nem	mom,	Gyen-
hal-	meg-	O-	az	he-	nom.	Jösz-	mod ?
te	i-	ban	nem	lom,	ó-	tek,	Hogy
majd	lod,	tiz	lyan	bá-	ki	Hal-	ra,

A helyes megfejtők közül elsőnek kihúzott jutalma 100 darab csinos névjegy.

Képtalány.

Schuster Emmától.

A helyes megfejtők közül elsőnek kihúzott jutalma egy csinos színyomatu kép.

Szótalány.

Gedeon Gáspártól.

A legelső tagom künn az erdön terem,
A varga legtöbbet dolgozik énvelem.
Második tagomat, hogyha megékezed,
Nyersz, mi sohsem diszit bolond embereket.
A harmadikat egy „r“-rel még megtoldva,
Minden játékos e hitnek rabja, foglya.
Egészen — azt mondják — épen olyan vagyok,
Mint a szép lány ajka,
Az ifjúnál mégis sokkal szívesebben
Kap a gyerek rajta.

A helyes megfejtők közül elsőnek kihúzott jutalma négy db. csinos aczélmetszetű kép.

Számrejtvény.

Nagy Teréztől.

14 11 2 3 4 12 E nélkül nincs ruha.
12 7 8 Akkor legjobb, mikor tele van.
9 10 11 5 9 8 E nélkül berendezett szoba nem
képzeltető.
8 7 5 13 14 Szánandó az, ki ezzel nem bír.
6 13 8 7 10 Rendesen szomorúsággal jár.
1 9 10 11 9 A halál dolgozik vele.
1 2 6 4 12 Bizalom választja.
1—14 Egész ország kíváncsian várja.

A helyes megfejtők közül elsőnek kihúzott jutalma egy diszes jegyzőkönyv.

Szerkesztői üzenetek.

Sz. J. Budapest. Önben régi szorgalmas munkatársunkat üdvözöljük. A most küldötték is jók, mint rendesen. Köszönjük. — **B. G.** Kölesd. Igen köszönjük az érdeklődést. Az ügyes küldeményt legközelebb használjuk. — **V. L.** Kaposvár. A régi szép napokra mi is édesen emlékszünk vissza. Történt-e már azóta nagy haladás a kuglizás nemes mesteriségében? Üdvözlét. — **B. L.** Rév-Komárom. Ujabb levél, újabb öröm. Köszönet érte. A szíves üdvözlétet fájdalom! még nincs kinek átadni. Még csak jelölt sínes, kivel együtt igyekezve megalapítanók azt a bizonyos kis társaságot, melynek kegyed üdvözlétét küldé. Pedig ideje volna már utána nézni, mert hál' Istennek, van már „titulus“ is, „vitulus“ is. A mi kedves társaságuk tagjait illeti, csak tessenek berukkolni ezen-tenul is egész bátorsággal, csunya dolog volna három próbás derék emberek kedvéért egy kis kivételt nem tenni. Fogadják szokott forrongó üdvözlötünket. — **Ifj. N. Gy.** Érsemjén. Napról napra várjuk levelét az ígért prózával együtt. Válaszolni majd magánlevélben fogunk, addig is üdvözöljük. — „Egekbe hitt egy szép angyal.“ Hiszi a manó. — **S. K.** Hódáság. A közlendők sorába tettük. — **B. F.** A népdalok jók, közöljük. — **K. A.** F-Gyarmat. Ohaját szívesen teljesítenők, de ily hosszú költemény közlését lapunk tere nem engedi meg. — **K. N.** Mélykút. Köszönet a meleg érdeklődésért. Az ügyes verset megjelen-tjük a közelebbi számok egyikében. Szíves munkálkodását kérjük jövőre is. — „Költői pályám.“ Bármily keveset is, de tudnunk kellene felőle, ha önnek már volna költői pályája. Nem elég az üdvösségre azt csak úgy elképzelni. Aztán egy költő, ki a költészet terét pályájának vallja, még azt sem tudja, hogy az egyes verssorokat nagy betűvel szokás kezdeni? Hallgasson a jó tanácsra, s térjen le erről a pályáról, melyre különben is csak saját véleménye szerint lépett. — **D. P.** Hőgyész. Hirdetményeket csak kivételes esetekben veszünk föl. Talán kegyednek volna valami hirdetni valója? **V. S.** Pátka. Nagyon is közölhető. Köszönjük. Kérjük továbbra is szíves közreműködését. — **H. G.** Szegszárd. Ép oly jó a gondolat, mint a kivétel. Köszönjük. — **B. K.** Szeged. Hogy az esetre, ha verse rossz, dobjuk a papirkosárba? Tudja-e ön, hogy ez alatt a három hét alatt már a második papirkosár telik rossz versekkel. Ott is takarékoskodni kell a helylyel. — **Több kéziratról és több levélre a jövő számban.**

A HIRNÖK.

1878.

„A CSALÁD LAPJA” rendes melléklete.

3. sz.

Politikai hírek a hazából.

Választási mozgalmak.

A fővárosban.

A Ferencvárosban Tavasz Endre és Wodiáner Béla van kijelölve képviselőnek mindkettő kormánypárti.

A Józsefvárosban Jókai mellett Szilágyi Dezsőt léptették fel.

A Terézvárosban az eddigi jelöltekhez még Podmaniczky Frigyes is fölléptették s neki van legtöbb kilátása.

A belvárosban Horváth Mihály mellett még Királyi Pált emlegetik.

A Lipótvárosban, mint mindig, most is ellenjelölt nélkül áll Wahrmann Mór.

A vidéken.

Baján Tóth Kálmán visszalépett s Latinovics van fölléptetve.

Losoncon ismét Forgách Antal zászlósi lengenek.

Kolozsvárott Péchy Manó és Bokros Elek a képviselőjelöltek.

Fehértemplomban újra meglesz Sztupa György. Ellenjelöltje Nádashy Márknak, mint mondják, kevés kilátása van.

Szláv József, kit Pozsonyban léptettek fel, s ki eleinte vonakodott elfogadni a jelöltséget, most már hajlandó arra, minélfogva megválasztása bizonyos.

Kassán Juhász Mihálynak van nagy pártja.

A titeli kerületben Stratimirovics Tivadar szabadelvűpárti ügye áll erősen.

Külföldi politikai hírek.

A kongresszus után csak egy elégtűt népet látunk: az angolt, mely ujjongva fogadta kormányelnökét, ki meg tudja védeni az ország jövőjét s most a persa öbölben akar állomást szerezni Anglia számára, hogy az Eufrates völgye biztosítva legyen. Az orosz lapok is predikálják, hogy az orosz nemzet elégtűt lehet, mert elérte a főcélt: Törökország fel van darabolva, s egy új háború megadhatja azt is, a miről most le kellett mondani. Új háborúban biznak a balkáni szlávok tuzói is. Az újvidéki „Zastava” szerint: a kongresszus nem oldotta meg, de sőt jobban összebonnyolítja a keleti kérdést, az összes népeket elégedetlenül hagyta, s nincs

messze az idő, midőn nagyobb erővel fog kitörni a háború Oroszország s Anglia és monarchiánk közt. Legelégedetlenebbek az olaszok, kik hozzá szoktak, hogy háborúk után kapjanak valami konzot, s most nem kaptak semmit; szidják is gr. Cortit s hirtel jár, hogy Cairoli kormányelnöknek le kell mondani. Rómában a nép ellenséges tüntetést akar csinálni az angol követség palotája előtt, s Humbert királyt fölkérte a kormány, hogy Turinból menjen mielőbb haza, mert a cyprusi ügy miatt nagy az izgatottság. Nápolyban gyűlés volt, mely a még mindig idegen uralom alatt levő tartományok (Trieszt és Trient) felszabadítását hangoztatá. Ezek az urak elfeledték, hogy mit kaptak Albrecht főhercegtől Custozánál s Tegetthofftól Lissánál oly időben is, midőn az osztrák hadsereg fele Csehországban harczolt, s Magyarország még nem volt kibékülve. A görög nép is egészen izgatott, mert a porta Thesszáliában csak kis területet akar átengedni, s ha ezzel nincs megelégedve, Ozmán pasa megy a thesszáliai török csapatok vezérének. Így áll ott is a dolog a békeszerző kongresszus után négy nap múlva.

TÁRCZA.

A szépek hangversenye.

A városi vigadó termeiben a jelen idényben szokatlan élénkség s mozgalom volt f. hó 11., 13. és 14-én. E mozgalom három év óta ismétlődik folyvást, s akik először részesei és ténnyezői valának, bizonyára most sem maradtak el. Tény, hogy a *Siposs Antal* felsőbb zongoraiskolája- és zeneintézetének tanítványai évről-évre gyarapodó közönség jelenlétében s növekvő közérdekeltség mellett léptek a nyilvánosság elé. Így volt ez most is. Nemesak a tanítványok viruló koszorúja s illemes magaviselete okozza e nagy kíváncsiságot, hanem egyszersmind az is, hogy a háladás ott szembeötlő, s ami előadásra kerül, igazi élvezetet nyújt. Így esett, hogy a *Siposs* zeneiskolájának tanítványai által tartatni szokott nyilvános előadások mintegy szellemi kiegészítői a budapesti társasáletnek. Mi esoda ennél fogva, ha régiebb tanítványai közül

nagyon sokan csakugy jelentkeztek a városi vigadóban, mintha most is tanítványai volnának a mesternek? Itt láttuk például *Péchy Bélánét*, szül. *Krivácsy Irmát*, *Kazyné* szül. *Sárkány Ilon* és *Szilágyiné* szül. *Glatz Janka* urhölgyeket, *Csernovics Roxanát* és *Glatz Matildot*, *Glatzné Ebeczky Matildot* és *Damjanichnét*, *Almássy Irmát*, *Almássy Miklóst* és többeket azok közül, kik a zeneakadémia *Liszt* osztályának valódi díszesei; s ott a díszes nagy közönséget, mely a künn várakozókkal és hely után sovárgókkal a nagy termet is megtöltötte volna.

A műsor igen változatos és gazdag volt; oly gazdag, hogy közönséges előadók mellett könnyen unalmassá válhatott volna, mi hogy be nem következett: az előadás kitűnő voltának tulajdonítható. Változatosabb a tavalyiaknál azért is volt most a műsor, mert az énekművészet is ápolásban részesülvén a zongora mellett, az énekosztály tanítványai is vizsgálatot tettek gróf *Csáky* Tivadarné és *Fehérváry* Mari kisasszony vezetése mellett, kik a tanítványokat képezték. E szerint

az egyszerű zongora-iskola immár valódi zene-akadémiává nőtte ki magát, hol a növendékek szaporodásával a tanszakok is egyre gyarapodnak.

Az előadások sorát *Túry* Ilona, *Rakita* Jolán, *De Adda* Mariska, *Szoller* Ida nyitották meg *Seilern* „*Liszt-induló*” című négy kézre irt s unisono előadott művével. *Egressy* Kornélia „*Linda*” dalműből a *Pierrotto-áriát* énekelte. *Csik* Ludmilla és *Krivácsy* Gizella *Bráhmstól* keringőt játsztak négykézre. *Mallász* Vilma, *Beulvitz* Lujza *Nagy* Ibolyka és *Krivácsy* Gizella *Mozart* török-indulóját játszták. *Just* Ida *Schubert* „*Du bist die Ruh*” című dalát énekelte. Következett azután gróf *Zichy* Géza dallamos és ingerlő *Adél* keringője, melyet *Krisztinkovics* Béla és *Winter* Fülöp balkézrel adtak elő oly tüzzel, oly egyöntetűséggel, hogy zajos köz-kívánatra ismételni voltak kénytelenek. *B. Beulvitz* Lujza *Mozart* „*Az ibolya*” című dalát énekelte igazi bensőség-gel és telve árnyalatokkal. *Batizfalvy* Ilona, *Batizfalvy* Erzsike, *Szongoth* Ilonka és *Csik* Ludmilla *Rubinstein*

Udvari hírek.

Király ő felsége a legközelebbi napokat Ischlben kívánta tölteni, e kedvenc tartózkodási helyén, de útját el kelle halasztania egy magas vendég megérkezése miatt. Ugyanis Sándor porosz herceg érkezett Bécsbe, ki különben inkognitó, báró Winterfeld név alatt utazik.

Rudolf főherceg Gmundenben tartózkodik, hol igen szívesen látják, s hol a nép föllobogozott házakkal fogadta.

Hymen.

Ujvidéken Arnold Sándor törzvényészki alügyész nőül vette Jozpovics Angelika kisasszonyt.

Esztergomban e napokban volt a Nedeczky Miklós esküvője Holényi Mariska kisasszonnyal.

Budapesten Lintner Lajos főreáltanodai tanár Csapka Juliska kisasszonyt vezette oltárhoz.

Biharmegyében Fényes Zoltán földbirtokos jegyet váltott Balázs Etelka kisasszonnyal. Esküvőjük még a nyár folytán lesz,

Ungvárott Lőrinczy Jenő Hlavatky Erzsike kisasszonyt jegyezte el.

† Halálozások.

Pécsett e napokban halt meg Rihmer Jánosné szül. Neudvich Adelina úrhölgy, Ócskay Antal törvényészki elnök anyósa. Mély részvétellel nagy sokaság kísérte ki örök nyugalma helyére.

Földvály Albert volt honvédezedes, ki egykor Branyicskóúal harczolt, meghalt 56 éves korában. Az elhunyt alelnöke volt az országos honvédegyleti választmánynak, s elnöke a honvédenháznak. Temetése folyó hó 16-án ment végbe nagy részvét mellett.

Máday Sándor volt országgyűlési képviselő, jelenleg pedig budapesti kir. közjegyző hosszas betegség után elhunyt fiatal ember volt még.

Tüllner Magdolna asszonyt, Kriskó János budapesti ismert ügyvéd nejét e napokban temették el.

Vegyes hírek a fővárosból.

József főherceg és családja egy héttel meghosszabbította margitszigeti időzését, noha az időjárás folyvást kedvezőtlen: borúl, esik vagy hűs szél fú. A főhercegi család szívesen vegyül a kiránduló közönség közé. Vasárnap délután is az alsó vendéglő egyik asztalánál foglaltak helyet, s három negyedőráig hallgatták a zenét. Mikor távoztak, ép a Sthor-féle főleg magyar dallamokból szőtt egyveleget kezdte a zenekar játszani, s megálltak, hogy meghallgassák.

A belga királyné a budai Szent-Anna templom plébánosához száz forintot küldött a templom területén lakó szegények számára.

A második hidász-zászlóalj szombat-este érkezett Pozsonyból a fővárosba nyolcz uszály-hajón: vasárnap reggel tovább indították a hajókat Eszék felé.

„Tóth Kálmánnak harmincz éves

költői diesteljes működése emlékjeleül“ czimvel kék selyembe kötött albumot küldött a nagyváradi független dalkör. Tóth Kálmán két dala van bele írva kaligraphiailag.

A nemzeti színház havi szünidejét, mint értesülünk, még két héttel fogják megtoldani, a tetemes javítások és a színpadi gépezetek kitatarozása miatt.

Egy volt-képviselő, ki csak a havi gázsi fölszedésére rándult föl a fővárosba, megtartá beszámoló beszédét, s várta, hogy újra felszólítsák. Elő is állt egy ember, de — nagy tetszés közt azt mondta: „Már mi ezentul olyan embert keresünk, a ki odafönn nemcsak pénzért mutogatja magát.“ — Egy másiknak azt veték szemére, hogy az országgyűlésen egy beszédet sem tartott. — „Igaz, — felelé, én nem beszéd tartó, hanem szótartó képviselő vagyok.“ — Lett rá nagy éljenzés.

A nemzeti muzeum szép ajándékot kapott a francia kormánytól: négyezer frankot érő porcellánvázát, a sévresi világhírű gyár készítményét. A váza majdnem egy méter magas, ibolyaszín festésű és gazdag aranyozásu. Alkalmasint iparmuzeumunk fog gazdagodni vele.

Egy tizenkét éves szegény kis lány sirt e napokban a Dunaparton igen keservesen. Sokan nézték részvétellel s meg is kérdezték, hogy mi baja, de csak egy segített rajta. Ennek az egynek, (jó öreg urnak) elmondta haját részletesen. Ő egy mosónő lánya, kit anyja fehérenművel

„Feramorsából“ *ballet-részleteket* játsztak kellemmel és élénkséggel. *Kreskó Fáni* „Othellóból“ románczot s egy népdalt adott elő. *Sárhözy Antalka* *Rubinstein-* és *Hofmann*tól énekelt dalokat. Végül *Krivácsy Gizella*, *Nagy Ibolyka*, *Vörös Erzsike* és *Paczona Erzsike* *Brahms* magyar tánczával fejezték be az első nap programját.

A második és harmadnap mind kiválóbb szerzemények következtek kitünőbb tanítványok közreműködésével, melynek *Péterffy Sándor*, *Krivácsy Ilonka*, *Simay Rozália*, *Kuppis Natália* és *Zaphiry Helena*. A harmadik nap egyik érdekes mozzanatát a gróf *Csáky Jolán* énekelőadása képezte. A „*Prófétából*“ a nagy „*Fides-áriát*“ adta a elő igazi drámai vonással, kifejező erővel és bensőséggel, és *Brahms* „*Liebestreue*“-ját énekelte, nagy tetszést és zajos tapsokat aratva, miután még egy magyar népdallal kedveskedett.

Legérdekesebb a másodnap *magyar verseny* volt, melyen tizenegy tanítvány versenyzett az intézet összes növendékei által kitűzött két

pályadíjra, az *arany-* és *ezüstéremre*. A közönség nagy kíváncsisággal várta az eredményt, melyet azonban csak a vasárnapi zárelőadás végén hirdettek ki ünnepélyesen és zajos köztetszés mellett. A versenybírák: *Erkel* Ferencz mint elnök, *Volkmann* Róbert és *Zimay László* mint bírák, *Vajda* Viktor mint jegyző nagy figyelemmel kísérték az előadást, és bizonyára pártatlanul ítélték, midőn az első díjat a tizennégy éves *Péterffy* Sándornak ítelték oda, ki a Mosonyi „*Patriarchális*“ czimű magyar lassúját megfiggadt egyöntetűséggel s árnyalatosan játszta. A második díjjal *Krivácsy* Ilonkát tüntette ki a Liszt 14-ik magyar rhapsodiájának merész és tűzzel telt előadásáért. *Batizfalvy* Erzsikét, a „*Szegény legény bűje*“ czimű zenekép folyékony s ügyes előadóját *dicséretes felemlítésben* részesíté. A felolvasott jegyzőkönyvből kitűnt, hogy az ítélő műbírósgot a versenyző tanítványok játéka örömmel lepte meg és kielégíté. Így nem csodálhatni, hogy az intézet igazgatója, *Siposs Antal* maga is tűzött ki pályadíjakat, me-

lyek elsejével *Simay* Rozália kisasszonyt örvendeztette meg, ki egyike volt a legjelesebb növendékeknek, és játékaival művészi magaslaton áll. A k. a. a mester „*Klapka-induló*“ czimű szerzeményét játszta remek egyöntetűséggel, művészi nyugalommal. A jutalmat megérdemelte. A másodikikkal *Szongoth* Ilonát tüntette ki a Willmers „*Sobri dalának*“ izléssel telt és szabatos eljátszásáért. A kitüntetések megérdemelték voltak, s a nagy közönség, mely délutáni két óráig folyvást tanúja és bírāja volt a versenynek, zajos tapsokkal és tetszésnyilatkozatokkal kísérte a felolvasott neveket és bírálatot.

Munka után jól esett a nyugalom, s a vigasság is megjárta, midőn az előadások végeztével lakoma egyesíté a tanítványok nagy részét, több szüleből, iróból és művészből álló vendégesoporttal a városi vígadóban. Szív-ből jött toasztok és jókívánatok fűszerezték a lakomát, s estig tartott táncmulatság fejezte be a vizsgálatok vonzó és jól sikerült sorát.

látjuk, mit tehetünk a növel." hozom el" — mondta Jim — azután majd meg-látjuk, mit tehetünk a növel."

"Majd odaszok, és először is a gyermekeket a nő egyik kezébe kapaszkodva.

Az eső következtében magásra áradt malom-árak közepén az egyik jégtörő oszlopon egy nő feküdt, melleire pedig egy fűcska gubbaszkodott,

Jim gyamitása helyes volt.

Egyetlen tekintet bizonyította, hogy Sandy világot a víz tükrét.

A szél már a felhőket is szétverte, s a hold meg-szűnt, s midőn a három férfi azon helyre ért, hol Sandy Jim az illeto nőnek tetemet vélte föllelteni,

A villámias és eső szerencsére már meg-hatottak az idegekre.

Az út nagyon fáradtságos volt. Sűrű bozótban kellett magukat keresniük. A szél sivatása s a folyamnak idáig hangzó zúgása valóban borzasztóan

tevésszék.

s fátylakat kellett gyújtaniuk, hogy az irányt el ne-tek. Ide már nem látszott a kemenczék tüze.

nem sokára az azon út elérte a földön, melyről leírve

vényen, míg elérték az országut, melyről leírve

A három férfi gyorsan haladt a keskeny ös-és szerette őt.

Biek, s Borbálaja ezért csak még jobban bánta

Sandy Jim, ki a tőzegégek közt növekedett

fol, csak oly vakmerő orvadás volt, mint a töb-berekre nem igen vannak hatással.

Az elterülő példák azonban az ilyen em-

33

32

25

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

debb időre.

volt, a mi a gyilkosé: számuzelet, habár rövi-

erdőkertülő agyonlöveteit, s Sam sorsa ugyanaz

Akkor is ott volt, mikor Loke, az öreg

legeliszánabb, legelivelemnittebb volt.

Sam Ruetherford, Jim atyja, még ezek közt is a

sehol nincsenek, mint itt a "fekete ország"-ban, s

Elvetemültebb és elszánabb vadorzók talán

met mint vadorzó kezdetet működni.

Atya — neje halála után — csakhamar is-

Jim történetünk idejében tizenhatszáz éves volt

Sandy Jimmel — ajándékozta meg.

azonban férjét egy fűgyermekkel — Ruetherford

tamlok, rövid időn elragadta az elők sorából, előbb

Nejét a sanyaru élet, melyet itt kelle foly-

tartharott, visszatért hazájába.

jó idő múlva, mikor már semmi üldözletéstől sem

cseledeleányul, kit később azán nőül is vett, s

Ittlete alkalmával kötött szerelmi viszonyt egy

mar kapott foglalkozást.

mint erős, szorgalmas, munkaképes ember csakha-

készítésénél dolgozott, végre Londonba jött, hol,

Miután egy ideig külföldi utak és csatornák

szokott hazájából.

egészen fiatal ember fölszedte sátorfáját, és meg-

kellennellen következményeit elkerülje, még mint

— egy ízben vadorzáson csipevén, hogy ennek

Atya — szintén tőzeg- és szénégető mint ő,

nek tekintettek.

Ö oly vidékről származott, melynek lakói az

32

25

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

HARMADIK FEJEZET.

Egy lövés a sötétben.

Ha e viharos éjszakán valami idegen juitott volna erre a posványos vidékre, azt hitte volna, hogy a pokol régióinak egyikébe került.

Az egész nagy terület magas kéményekkel volt mintegy bevetve, melyek lábainál az égető kemenczék tüze pattogott.

A tűz közelében férfiak és nők vegyesen guggoltak, vagy aludtak a szertefekvő nyomorult kunyhókban.

E barátságtalan látványhoz járult a villám-czikázás, menydörgés, a szél üvöltése, a patakzó zápor.

A nagy fahidtól mintegy fél órányira egy kis korcsma állott, melyet egyik vállalkozó tőzegégető épített társai számára és, ha ugyan ezt mondhatjuk, kényelmére.

Mintegy fél angol mértföldnyire keskeny út húzódott, egyik oldalán roskadozó sertésólak, ketreczek szegélyezték, a másikon mocsár. Az út másik vége felé mindinkább szélesbült, s fele ré-

képezett az általános szabály alól.

Sandy Jim bizonyos tekintetben mégis kivételt mintegy megelőzte.

Érez, s melyet ha nem folytat, éhen vész el, — oly munkára született, melyhez semmi kedvet sem edzett, s kinek kedélyét és érzését a tudat, hogy szerü élet, melyet bölcsőjétől fogva folytatott, megszerült a folytonos hőség, nehézség, s az egy helyesebben tözegető volt, vagyis oly egyen, kinek összeszedte magát Most már ő is valódi bányász, indulatok rajta vettek legkönyebben erőt, lehetőleg Sandy Jim is, noha a három férj közül az cseljja, mégis egészen nyugodtak maradtak.

Bármily szokatlan és rendkívüli volt is újoktól, melyek jelenleg e férfiak egész lényét uralták, magának fogalmat azon indulatokról és érzelmekről ismeri az u. n. "fekete ország" népségét, alkothat Csak a ki közvetlenül, saját tapasztalása után csalakozva távozott.

"Veletek mehetek," mondta, s aztán hozzájuk

Will lassan emelkedett föl helyéről.

Jim a másik férfit.

"Nem jönél te is velünk Will?" kérde Sandy

rdát hozott magával.

Két falkyát, és egy hosszú, horgasvegű vas E pillanatban Charlie Corton visszatért.

reám."

egy gyermek is volt vele. Máté a malomnál vár meg azonnal Ha a villámfényből nem csalódtam, megmenthetnök, föltéve, hogy a lövés nem ölte

szén mindkét oldalt bedőlt sövények emelkedtek, egy kiszáradt árok s egy elhanyagolt kertfal húzó-dott, továbbá néhány répa föld terült el.

A kertfal mellett vonult egy keskeny gyalogút, mely végre egy szűk utcácskába vezetett, s ez utca közepén állt mindjárt egy égető kemence mellett az említett kis korcsma, mely nagyban hasonlított valami rablómadár félig elpusztult fész-kéhez.

Előtte egy árok volt, s ezen keresztül egy piszkos deszkaszál helyettesíté a hidat.

Maga az épület — ha ugyan egyáltalán ennek nevezhető — rozsz, egyenetlen deszkákból és gerendákból épült, s az egésznek olyan kinézése volt, mintha egy leégett háznak rommaradványa volna.

A zsúptető már egész megfeketedett, s mindenféle szemét oly vastagon fődte, hogy minden pillanatban beszahadásától lehetett tartani.

Bensejében idomtalan, hosszú asztal állt, ha ugyan asztalnak volt nevezhető a két nyomorult bakra szegezett deszkaszál, mely mellett egy alacsonyabb bakokra szegezett deszka képezte a padot. Egy háromlábú faszék s egy beütött fenekű hordó szolgált még ezenkívül ülőhelyül.

Az asztalon egy törött fülű barna korsó, két ónkanna s néhány pohár állt.

A vendéglős, Jon Bolder pipázva és bóbiskolva ült az egyik sarokban.

A padon, széken és hordón három férfi és

Nehéz és lassu munka volt, de végre mégis partra.

Will megfogták két oldalt s úgy vitték ki a Jim óvatosan emelte őt le a jégtörőről, aztán

felét sem adta.

határozni; anyai bizonyos, hogy az életnek semmi

Él-e még a nő vagy sem, nem lehetett meg-

hozni az anyát is

segítségül hívta, ismét visszauzart a jégtörőhöz, ki-

Cortonnak adta át, ő pedig, most már Willt is

visszauzart vele a partra, hol a gyermeket Charlie

bármint sirt és kitalozott is az, hátára emelte, s

Ezzel megragadta a gyermeket karjánál, s

hatsz."

Jim félig gyengédén, félig bosszankodva — ve-

lem kell jönnöd. Hiba sirs, itt nem marad-

anyába

azán ijedten sikoltott, gőrcsösen kapaszkodva

Jim egy hirtelen fölmerült vízi szörny lett volna,

A fucska oly arcczal tekintett rá, mintha

megagysz it."

törőbe kapaszkodva — jöjj velem, máskülvönben

"Jöjj kicsike" — mondta Jim, szintén a jég-

fin ült, keservesen sírva.

volt, s csakhamar elérte a jégtörőt, melyen a kis

bes volt, Ruthertford Jim azonban hatalmas uszó

A malomárok árja ez alkalommal nagyon se-

azán a vízbe ugrott.

E szökkel társai egyikének adta át a falkyát,

Mielőtt még e csötörtök elérkezett, Sir Felix is hirt adott magáról. A levél Párisbói kelt, s Do-venek volt címezve. Sir Felix élénk sajnálatát fejezte ki benne neje halála miatt, bár — mint írta — e csapásra el volt készülve. Aztán hozzá tette, hogy még egy ideig külföldön kell maradnia, mert üldöz valakit, kire gyanakszik, hogy gyermekét elrabolta. Egyszermind megbizsa Dovet, hogy minden szükség intézkedést tegyen meg, elhunyt neje vagyonával pedig teljesen a végrendelet pontjai szerint intézkedjék.

Mindez igen tiszteletreméltónak látszék, s midőn az illető csötörtökön Dove fölolvasta a levelet, az összegyűlt rokonok valamennyien krokodilkönnnyeket sirtak annak megható tartalma fölött.

Egy nő férje életében csak úgy csinálhat végrendeletet, ha vagyona szüleiről maradt rá, s e vagyonnal teljesen saját tetszése szerint rendelkezik.

A jelenlegi eset tehát kissé szokatlanabb volt, s így az összes jelenlevők érdeklődése a legfelsőbb fokra volt csigázva.

Az összegyűlt érdemes személyek következők voltak: Lake és Bonham urak nejeikkel, első unokatestvérek és Mr. John Quilpington, egy nagybátya, ki ügyvéd, s így természetesen Dove ügyvédnek ellenfele volt.

Ez a John Quilpington eredeti egyéniség volt. Magassága alig ütötte meg az öt lábat, e mellett sovány volt, mint egy hering; haja koromfekete, ujjai rendkívül hosszúk, szeme folyton nyugtalanul

szerecsen partra értek, hol az eszméletlen nő vigyázva lefeküdt. Amint a férfiak fénye a szercsületen nő arczát megvilágította, a három férfi meglepve s meborzadva tántorodott hátra.

E vonásokat mindenki jól ismerte. Lady Chaunty vonásai voltak.

„Egek!” — kiáltozott Will, letérdeve a nő mellé, — „nézzétek csak, mily pompás gyűrű van az ujján. No már akár el meg, akár meghalt már, de ezt a gyűrűcskét megtartjuk magunknak. E szókkal tölemelte a nő kezét, s már épen le akarta huzni a gyönyörű gyémántgyűrűt újjáról, midőn a kis Harry fájdalmasan sikoltott föl: „Oh ne bántsd szegény mamát!”

Charlie Corton is fölgrótt.

„Csitt! — monda — gondold meg, mit csinálisz. Jön valaki.”

Hallgatóztak.

Világosan leheltek hallani, amint a bozton valaki keresztül igyekezett törtetni.

„Oliátok ki a fáklyákat!” parancsolt Sandy Jim.

Mielőtt azonban e parancs végrehajthatott volna, egy férfi termelt köztük, szinte lélekzet nélkül, még kalapja sem volt.

Dove Lörincz volt, az ügyvéd, ki vadul és zavartan tekintett maga körül.

„Oliátok ki a fáklyákat gyorsan!” — kiáltozott csaknem magánkivül — „Sir Felix jön. Most

— 35 —

Miután Sir Felix eltűnt, a temetést Dove, az ügyvéd rendezte.

A szolgák voltak a gyászolók, a környék lakosai képezték a gyászkiiséretet.

Egy oly személynek, mint Lady Chaunty, a temetése természetesen egész eseményt képezett olyan helyen.

Lady Chauntyt általában mindenki szerette, ő valósággal jótevő angyala volt a környéknek, ki segítette a szűkölködőket, s szeretetteljesen ápolta a betegeket.

Általában mindenki tisztelte és szerette őt, csak az a férfi, Sir Felix nem, a kinek pedig leginkább kellett volna őt szeretni, ugyszólván imádni.

Temetésénél számosan jelentek meg.

A szomszédos falu lakói, a komor tőzegégetők hajadon fővel kísérték koporsóját, s midőn a sír mellett a pap az utolsó áldást adta a koporsóra, nem volt szem, melyből a fájdalomnak igaz könnyei ne gördültek volna.

Miután a temetés megtörtént, s a gyászolók serege szétszólott, még egy fontos dolog volt elintézendő: a végrendelet fölbontása.

Ennek már csak említése is újra megnépesíté a Chaunty-kastélyt.

Lady Ella halálhírét a rokonok és barátok egész közönyösen vették; a hír azonban, hogy a végrendelet csőtörtökön, márcz. 24-én fel fog bontatni, az önző és birvagyó rokonokat csakhamar összegyűjtötte

— 38 —

történt, mert az igen jó leshely volt a vadorkra néve. Mi is épen oda mentünk, mert gondoltuk, hogy a fiatal Loke nem igen fog mutatkozni oly helyen, hol atyját agyonlőtték egy épen oly éjszakán, mint a mai.”

„Te ott bizonyára rosszul éreztél volna ma-gad Borbála, mert a szél borzasztóan sította, s a madomárok víze úgy zúgott, mintha az egész világ el akarta volna ragadni.”

„Minket azonban ez nem igen zavart, s már több vadat elejtettünk, mikor Dawlins egyszerre ezt sugta fülembe: „Nézd csak Jim, egy erdőkerülő jön.”

„En a mutatott irányba tekintetem, s csak ugyan egy emberalakot pillantottam meg. Alig egy pillanat múlva ez a kiáltás hangzott: „Kik vagytok?”

„Dawlins azonnal vállhoz emelte fegyverét és lött.”

„Az alak összerogyott.”

„Az ördögbe is, mondám, te cimborá, hisz az egy nő.”

„S valóban, amint a hidhoz mentünk, a madomárok vízen egy nő úszott a folyó felé.”

Borbála összebörzadt.

„Ez csakugyan meghalt?” kérde.

„Nagyon valószínű — felelt Jim, nagyot huzva a sörös korsóból. — Egyébiránt az is lehet, darabig ott maradhát. Ez esetben talán még hogy a jégtörő oszlopokban megakadt, s így egy

— 30 —

egy nő telepedett meg, ez utóbbi keblén egy gyermeket tartott.

A nyitott ajtó épen szemközt volt egy égető kemenczével, s az ebben égő tűz melege behatott így a korcsmába, fényével megvilágította a piszkos falakat, a csillogó ónkannákat, s a bennlevők arczait.

A férfiak kinézése körülbelül egyforma volt.

Mindhárom a legdurvább ruhákba volt öltözve, mindhárom ugyanazon kemény vonások, alacsony homlok, formátlan orr, széles száj, kiálló arczsontok, bozontos haj és piszkosbarna arczszin jellemezték.

A kortól eltekintve valamennyien annyira hasonlítottak egymásra, hogy az idegen egymástól külön aligha tudta volna őket megkülönböztetni.

Az asszony, vagy inkább leány — mert alig 18 éves volt — ugyanoly kemény vonásokkal bírt, de szemeiben a gyengédségnek bizonyos ki-nyomata látszott, hangja is — különösen mikor a keblén pihenő gyermekre tekintett — szelid és csengő volt.

Sötét szemekkel, fekete hajjal, s a férfiakéhoz hasonló időbarnította arczczal bírt. A keblén nyugvó kis fiúnak ellenben szőke haja, kék szeme, s üde, viruló arczszíne volt.

„Nem tudom, hol marad Sandy Jim — mondá a férfiak egyike. — Pedig ma éjjel nem jó a szabadban lenni.”

„Igazad van Charlie Corton, — viszonzá

épen a malomárkon levő nagy fahiddal szemben is, az öreg Loket, az erdőkerülőt agyonlőtte, ez hogy mikor Billy Sines, a kit aztán számuzték s ezzel már a park közepén voltunk. Tudod, messze a fekte malomtól átmasztunk a kertészen, hogy a cselédek nagyon vigan vannak, s így nem ni. Middön a Hutton-parkhoz értünk, úgy találunk lord parkját, azután Chauntry tanuját megtalátunk téval mentünk el Szándékunk volt előbb Hutton hozzon egy korsó sört. — „Ma este Davlins Mát, s egyzersimind intett a korcsmárosnak, hogy „Majd megmondom” — felelt Jim a padra nő oly hangon, mely újabb aggodalmat áruit el.

„Mi dolgod van még Jim?” kérde a fiatal vózott. Charlie valamit felelt, aztán fölkelte és tá-

néhány szót sügött neki. Ezzel a nevezett férfinak tüchéhez hajolt, s

Hallid csak, Charlie.”
— Tudod, hogy én mindig ki tudom magamat vágni. De ma este még egyéb dolgom is van.

„Kár volt aggodnod Borbála — viszonzá. csökölta a kis gyermekket.

Jim megismogatta a nő haját, aztán meg- többé” — monda, gyönggöden rá tekintve.

„Már azt hittem Jim, hogy vissza sem jössz vevény izmos vörös kezelt.

A fiatal nő melegen ragadta meg az új földre dobott.

Vállán egy elejtett vadat hozott, melyet most

— 29 —

a másik — hanem ez az idő annál alkalmasabb valami derék vadat löni. Mint Sandy Jim mondta távozásakor, Hutton lord családja elutazott, s a cselédek ez alkalommal egy jó napot akartak csapni, s így a parkban most teljesen zavartalanul kalandozhatni “

„Igen, de már azóta itt kellene lennie, — szólt közbe a nő, Rutherford Borbála, Sandy Jim neje. — Már itt kellene lennie. Nem lehet benne bizni, mert könnyen mást követ el.”

A férfiak fölkaczagtak.

Nevetésük olyan volt, mint a minőt csak egy tigristől lehetne látni, ha ugyan e fenevad tudna nevetni.

„Óh csak ne aggódjál Borbála, — monda a férfiak egyike, Mat Pletheron — majd visszajő. De csitt! mintha jönne valaki?”

Csakugyan léptek hallatszottak, s néhány pillanat múlva az új jövevény már szintén ott volt a korcsma vendégei közt.

Magas, szőke fiatal ember volt; haja egészen piszkos a portól, s a soha ki nem alvó kemenczék füstjétől. Növése nyulánk, egyenes, szemei tiszták, élénkek, vonásai szinte nemesnek nevezhetők.

Bőrig át volt ázva; vérző kezei, megtépett ruhája erős küzdelemről tanuskodtak, melyet vagy emberekkel vagy az elnemekkel kellett vívnia.

Máskor piros arcját most halálsápadtság borította, s egész valóján látszott, hogy valami szokatlan, rendkívüli történt vele.

— 28 —

ne kérdezzetek tőlem semmit. Nincs idő felvilágosításra Száz fontot kaptok tőlem. De vigyázzatok, hogy a báró meg ne lassa e nő arcját!”
Az ügyvéd e szókkal fölragadta a kis Harryt, s az erdő mélyébe rohant vele.

— 36 —

NEGYEDIK FEJEZET.

Lady Bella titka.

Meghalva!

Meghalva és eltemetve a temető egy zugában, nem hagyva semmi más emléket hátra, mint e néhány szócskát fejfáján:

„Ella, Sir Felix Chauntry neje, meghalt 18. . márczius 17-én 23 éves korában.”

Ez volt Lady Chauntry sorsa, amint azon kevesek olvasták, kik őt a környéken ismerték.

Azon estén, hogy hazulról elmenekült, Sir Felix is nyomtalanul eltűnt.

A szolgák is csupán annyit tudtak, hogy ne-jét fölkeresni ment el hazulról, s hogy Dove ügyvéd kíséretében távozott. Vajon eltévesztette az utat keresés közben, vagy a borzasztó viharban ő is elveszett, e felől senki sem tudott fölvilágosítást adni.

Lady Chauntry holttestét a szénégetők korporsóba helyezték, s vissza szállították a Chauntry-kastélyba.

Miért tették ezt, vagy hol vették az erre szükségelt pénzt, azt senki sem kérdezte.

— 37 —

küldött az országuttra, s mikor aztán a mosás árával ment hazafelé, a pénzt elvesztette, s most nem mer haza menni! Az öreg ur vigasztalta, hogy sohase busuljon. „Mennyi volt az a pénz?” „3 frt 35 kr.” „Na hát itt van!” Hogy kiderült egyszerre a siró arcz, s hogy megeredtek a lábak! Az öreg ur nem más volt, mint a vizvezeték igazgatója Wein János.

Az atletikai klub elnöke: gróf Eszterházy Miksa már visszatért Londonból, s elnökölt is a választmányban. Az athléta-bál tisztja jövedelme 469 frt volt, s az alaptöke most már meghaladja a tizenegyezer frtot. Az ideai bajnoki távgyaloglás célpontja Eger lesz. Szeptemberben fog megtörténni e nagy mérkőzés. A klub művezetőjét Zsingtort pénztári költségen Londonba küldik tanulmányozni, s elsajátítani a boxolódás tanítómódszerét.

Az elvitt önkényesek seregesen jönnek haza az alvidékről. A Mollináryezredből egyszerre háromszázat bocsátottak el. Pár hét múlva megint útnak eredhet egy csapat, másfél hónap múlva pedig a pesti hadkiegészítő kerület többi önkényesét is valószínűleg haza bocsátják.

A törvényszék előtt.

A választóvíz. Egy bénakarú, szegény, beteges asszony állt pénteken a törvényszék előtt, a miért férje szeretőjének arcját végig önté légsavval. Szomorú volt hallani, mennyi bánat, szenvedés, bánalom vitte e szánásméltó nőt e tetre. Gagyovszky Juliának hívják, bártfai származású s hat év előtt nőül ment egy Drácsay Gyula nevű korhely, rosz emberhez, ki már háromhónapi együttlét után elhagyta, majd ismét visszatért, mert nem akart dolgozni, s a neje kezemunkájával tartotta magát. Mikor a fiatal asszony anya lett, egyik karja megbénult s többé nem birt dolgozni, A férj látva, hogy a szegény nő már nem tud számára keresni, ismét elhagyta, s összeadta magát régi szeretőjével. A feleség pedig — koldusnő lett. Férje s a furia még ekkor sem engedték őt békén élni: gúnyolták, üldözték. A szerencsétlen végre májusban választóvizet vett magához, s kiment a városligetbe, hogy megölje magát. Menetközben véletlenül ismét találkozott a gonosz néemberrel, ki szokása szerint újra gúnyolta az utolsó útján tévelygőt. Fölébredt erre a koldusasszonyban a hitves, pillanat alatt még egyszer átszenvedte évek kínjait, egy kézmozdulat, s a maró légsavat a furia arczába öntötte. A néember szemévilágát veszté, a bosszúálló nőt pedig a törvényszék elé állították. Szegény összerogyott a vádlottak padján, s orvosnak kellett

életrehozni. A törvényszék büntetésül az eddig kiállott vizsgálati fogságot tudta be neki. Zokogva távozott, e szavakkal: „Uj szenvedés, uj nyomor vár reám.”

Művészeti és irodalmi hírek.

A kis Szigligetiné, ki csakhamar kedvence lett a fővárosi közönségnek, elhagyja a népszínházat. A kolozsvári színházhoz szerződött.

Soldosné Parádon fogja tölteni a nyarat, hol e hó 20-án föl is lép egy jótékony czélú hangversenyben. Kedves csalóányunk szabadságideje augusztus 20-ikáig terjed.

Dr. Barna Ignác jeles műfordító, mint örömmel halljuk, ismét elkészült egy jeles klasszikus fordítással. Ez Persius a satyrikus, kinek lefordítása már azért is kétszeres nyereség, mert épen nem ismeretes nálunk.

Vegyes hírek a vidékről.

Ezüst menyegzőjüket ünnepelték f. hó 12-én Bánhidya Sándor b. és neje szül. Vay bárónő Simándon. A kastélyban a főúri rokonság ez alkalommal nagy számban jelent meg; éltették az ünnepelt házaspárt s agg szüleiket, kik alig pár hó előtt ülték volt meg az arany menyegzőt.

Félegyházon nagy szerencsétlenség történt. Az épülőfélben levő izraelita templom homlokzata összeomlott, és eltemette az ott foglalkozó munkásokat. Hányan veszték oda, még nem tudni, mert az építésvezetőt annyira megrendíté ez eset, hogy eszméletén kívül van, s nem tudja megmondani hány munkás dolgozott ott.

Az ifju Karagyergovics Péter herceg, (szerb trónkövetelő) Szerbiából Magyarországra menekült; bár beteg volt, üldözték, s a finanszírozás, midőn elfogta Orsovára vitte a szolgabíróhoz, most ott van elhelyezve s szobája előtt honvédőr áll.

Ünnepély a pilis-csabai táborban. A 60-dik gyalogezred tulajdonosává kinevezett Nagy Károly altábornagy e hó 13-án látogatta meg ezredét a pilis-csabai táborban. Fogadtatása impozáns volt! A reggeli gyakorlat elvégzése után — melyen az altábornagy is jelen volt — az ezred ünnepies díszben a táborozási helyre vonult vissza. A csinnal s nagyon ügyesen földiszített diadalkapu meglepte az altábornagyot és a többi vendéget is. Az ezred legénysége között nagy volt az öröm, s a viharos éljenzéseknek csak akkor lett vége, midőn az ezred megbízásából Oláh Andor (joghallgató s egyéves önkénytes) a számtalan tiszt által környezett altábornagy elé lépett, s engedelmet kért a szólhatásra. A hazafias beszéd, melylyel az új ez-

redtulajdonost fogadta, fölmelegíté a táborba érkezett katonai notabilitásokat is. Az ezredtulajdonos jó magyarsággal köszönte meg a szives fogadtatást. Ezután kezdetét vevé a disztribúció, melyben több mint száznegyven személy vett részt. Az esti órákban ritka kedélyességgel fűszerezett mulatság kezdődött, melynek csakis a hajnalhasadta vetett véget. Az ezredtulajdonos az elválás pillanatában meleg szavakkal vevén bucsut az ezredtől, számtalan fáklya s lampion fényénél, az ezred tisztikara és legénységének nagyrésze kíséretében Pilis-Csabára indult, honnan kevés idő multával Esztergomba hajtattott.

Zágrábból írják, hogy a hosnyák menekültek annyira megszokták ott az ingyenélést, hogy sehogy sem akarnak hazamenni, a hol dolgozniok kellene: utoljára is erővel kell őket haza kergetni.

A debreczeni Tisza-banketten Jókai Mór érdekes pohár-felköszöntőt mondott Debreczen városára, melyből felemlítjük a következő szellemes megjegyzést: „Ötven év előtt még annyi kő sem volt Debreczenben, a mennyivel egy miniszter ablakát be lehet verni, most pedig annyi sár sincs már, amennyi egy érdemekben megőszült hazafi bepiszkolására elég lenne.”

Debreczenben vasárnap sok zaj, nagy ünnepélyesség volt. Tisza Kálmán miniszterelnök vonult be választói közé, megtartani beszámoló beszédét. Több volt-képviselő kísérte le a fővárosból: Tóth Vilmos, Szontagh Pál, Jókai, Móricz Pál, Teleszky, Lipovniczky, Prónay József, sat. Már a p.-ladányi és szoboszlói állomásokon zajos üdvözlések és éljenzések voltak. A debreczeni felzászlózott indóházba a vonat zeneszó mellett robogott be. Simonffy Imre polgármester üdvözölte a kormányelnököt, ki röviden válaszolt. Az utczákat a pályaudvartól a városháztérig, hol a menet vonult, nagy közönség lepte el. A kisvárad-utczában állt az „Isten hozott“ felirású diadalkapu. A bevonuló menetet százötven lovasból álló bandérium nyitotta meg. Tisza Kálmán ötfogatu nyitott hintón ült, volt képviselőtársával: Molnár Györggyel és Kiss Lajossal; mellettök tizenkét ifju lovasgolt diszruhában. A menetet magánfogatok zárták be. A miniszter lakása, a Degenfeld-palota előtt a tűzoltók zenekara a Rákóczi-indulót játszotta. Vagy huszonöt küldöttség tisztelgett a kormányelnöknel. Látogatást tett nála Coburg tábornok is, kit arra kért, hogy a kirendelt díszőrséget ne ujittassa meg. Este kilenzkor volt a fáklyásmenet és kivilágítás. A tisztelgők nevében Kovács Sándor beszélt; Tisza Kálmán a válaszbán említé azt is, hogy ha a kormány a törökbarát-

politikát követi, ma már egy meg-gondolatlan háboru sebeit kellene he-gesztelnünk. Zajosan éljeneztek s a kevészsámu ellenmondók szava elve-szett a zajban. — Másnap reggel a kormányelnök programbeszédét nagy közönség hallgatta a kollegium udva-rán. Fájjalva említé a háromévi tá-madásokat, melyeket, nem a tényeket bírálva, hanem személyét gyűlölvé in-tézték ellene; a kiegyezésre nézve ál-lítá, hogy közgazdasági tekintetben az új állapot jobb, mint az elébbeni volt; az ország hitele helyre van állítva s a deficit apasztva; az országgyűlés sok fontos törvényt hozott, s az újak hozásánál a kormány szabadelvű irány-ban fog működni; a mi a külügyvet illeti, az a kormány, mely a törököt megmentette volna a háborútól, hogy azt Magyarország nyakára zudítsa, nem érdemlené a haza helyeslését. sat. Öt negyedóránál tartott a beszéd, mely után zajos éljenzéssel kiálták ki Tisza Kálmánt képviselőjelöltnek.

Rév-Komárom ünnepe.

(Eredeti tudósítás.)

R.-Komárom, jul. 16.

Valóságos ünnepet ült városunk va-sárnap, e hó 14-én. Ekkor fogadtuk Ghyeczy Kálmánt, szeretett képviselőnket, ki beszámoló beszédét megtar-tani jött városunkba. Már kora reggel taraczkövések jelzék az ünnepet, 8¹/₂ órakor számos fogaton ment a 170 tagból álló bizottság a díszes bandé-rium élén, a dunán-túli igmándi vár-erődökig, hová nem sokára Ghyeczy Kálmán ur is megérkezett. Kedves és derék polgármesterünk, Tátray József ur a képviselő urat következő beszéd-del üdvözlé:

„Méltóságos ur! Nem lehet szán-dékunk méltóságodat oly üdvös czéllal egybekötött útjában csak perczekig is feltartóztatni, mert ezzel egy részről gyöngédtelenséget követnénk el, más részről vétenénk küldőink, Komárom sz. k. város lakosai ellen is, kik égne-k a vágtyól mielőbb körükben tisztel-hetni, és szemtől-szembe látni hazájuk leghívebb szolgáját, kit Komárom vá-rosa legmélyebb öröm- és hálaérzettel vall magáénak. Röviden, de a tisztelet és szeretet bensőségével üdvözlöm te-hát méltóságodat városunk határain kívül egy testvérhatóság területén, s a valóság azon tudatával mondhatom, melyet a tiszta meggyőződés nyújt az embernek, hogy amott azon ős ma-gyar városban az összes lakosság tárt karokkal várja méltóságodat, áldva velünk együtt a Gondviselést, mely eddig megtartotta drága életét, s kérve Istent, hogy adjon hosszú és boldog életet annak, ki egyedül ha-zájának és hazájáért él.“

Valóságos éljen-vihar követte e

szép beszédet, mire Ghyeczy Kálmán ur röviden, de igen szép szavakban adott köszönetének kifejezést. Ezután a menet a város felé indult. A város határára érve számos taraczkövések dör-dült el. A fényesen kilobogózott város utczáin a menet a megyeházig haladt, hol annak nagy termében a beszámoló beszéd roppant választó-közönség előtt és tetszésére megtartatván, a képviselő ur derék polgármesterünk-nél tett látogatást, majd Vasváry Nagy Sándor ügyvéd urnál. Déli 1 órakor díszebéd volt, mely alkalommal a ki-rályra, a képviselő urra, polgármeste-rünkre és számos másokra sok hatal-mas pohárköszöntés mondatott. Este fényes táncmulatság zárta be az ün-nepélyt.

Ifj. B. L.

Nyári vígalmak.

Félegyházán az ottani kisedővő intézet javára mult hétfőn vidám táncmulatság volt. Nagy és igen dí-szes közönség volt jelen. Megemlítjük Bánhidy Róza és Mariska, Fazekas Ida, Draskovics Róza, Moczár Jolán, Nagy Anna, Ring Etelka, Szabó Fáni kisasszonyokat s Beretvás Sándorné és Bánhidy Gáborné urhölgyeket.

Szathmáron mult vasárnap n é g y n a p o s nagy női bazar nyílt meg a protestáns nőnővelde javára, melynek befejezéseül tombola s virradtig tartó tánc volt. A női közönség körében voltak: Böszörményi Bella, Gáspár Anna, Bö-szörményi Margit, Kiss Szeréna, Ilona és Emma, Suszter Adél, Szentpály Anna, Ferenczy Ágnes, Török Ilona, báró Perényi Petronella, Teley Ma-riska, Fülöp Irén kisasszonyok, Do-mahydy Sándorné, Bányai Ákosné urhölgyek.

Az orsz. Fröbel nő-egylet éven-kint szokott egy nyári ünnepélyt tar-tani a fővárosban, mely sétahangver-senyből, tombolából és táncmulatság-ból áll. Ez évben is folyamodott az egylet a tanácshoz, hogy az Erzsébet-sétányt e czélre engedje át s a ta-nács az engedélyt az idén is megadta. Az ünnepély augusztus 22-én lesz s e napon a közönség csak 30 kr. be-lépti díjért mehet az Erzsébet-sé-tányra.

Vegyes hírek a külföldről.

Gróf Andrassy Gyula mult vásár-nap délután érkezett vissza Berlinből Bécsbe, hol az indóháznál báró Hoff-man közös pénzügyminiszter, báró Calice rendkívüli követ és báró Orczy fogad-ták a külügyminiszterium összes sze-mélyzetével

A persa Sah vasárnap délben uta-zott el Bécstől vissza szép Teherán-jába, magával vivén egy csomó kedves emléket hosszú utazásából, és elhagyván

néhány milliót, melyet keletiesen pazar életmódja elnyelt.

Ö felsége a király nem rég látog-atást tett a bécsi tébolydában. Jelen-léte igen fölizgatott két beteget, kik közül az egyik férfi és azt hiszi, hogy a király neki adósa, a másik egy leány, kinek viszont az a rögeszméje, hogy a hannoverai herczeg nőül vette volna, ha a király és királyné meg nem akadályozzák.

Konstantinápolyból három hadi-hajó a Cyprus szigetére ment azon czélból, hogy a török csapatokat onnan Crétába szállítsa.

Akszakoff, a pánszlávok papája egy Moskvában legközelebb tartott gyűlé-sükön nagyon kikelt a berlini kongres-sus ellen, mint a mely „csörgő sapkát tett Oroszország fejére.“

Francziaországban eltöltötték a katonai zenekaroknál a „Marseillaise“ játszását. Vajon miért?

Andrassy Gyula gróf a berlini magyar egylet tagjait, kik tisztelegtek nála, igen szívesen fogadta. Mikor a küldöttség be akarta magát jelentetni, a kanczellár ép kilépett az előszobába, s meglátva a magyarokat, örvendve mondá: „Hisz ezek az én kedves ha-zámfiak; tessék csak bejönni. Önök mint egyik tagtársukat kívánnak üdvö-zölni engem, s remélem, nem megin-interviewolni.“ A külügyminiszter a küldöttekkel sokáig beszélgetett igen jókedvűen. A grófnak általán jó emléke marad Berlinben. A kongresszus elején egy magyar borkereskedő kis leánya tisztelkedett nála, üdvözlő verset mondva és virágbokkrétát nyújtva neki; Andrassy megígérte a kísérő mamának, hogy a revisite-ről nem fog megfélekedezni. Diplomataik ígéreteire szokás keveset adni, csak a kis Riza nem kötkedett: „Gróf Andrassy megígérte, gróf Andrassy megtartja a szavát,“ mondta mindig. Mult péntek délben valóban kocsis állt meg a borkereskedő jägerstrassei háza előtt, s a kocsiból Andrassy gróf szállt ki Teschenberg miniszterrel. A kis leánynyal nyájasan beszélgetett s be-mutattatta magának a magyar borok néhány palackba zárt kitünőbb kép-viselőjét is. Megígérte, hogy a kis Rizának megküldi legújabb fényképét is.

Mercedes királynéért Madridban tegnapelőtt tartották meg a gyász-istentisztelet. Az összes testületek, kö-vetek, főméltóságok s négyezernél több közönség volt jelen. Az elhunyt királyné udvarhölgyei s a főrangúak külön emelvényen foglaltak helyet. A A hallottas misét a toledoi érsek mondta, kilencz püspök segédkezése mellett, a salamancai püspök gyász-beszédet tartott. Az egész szertartás alatt mély meghatottság és szomorú-ság uralkodott.